

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 45^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΕΜΠΤΗ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 160

Με τη μέθοδο προσέγγισης του ντοκιμαντέρ: Η τελευταία ταινία του Hirokazu Kore-eda *Κανείς δεν ξέρει* (2004), πέρα από επιτομή και κορυφαία στιγμή στην αναζήτηση που επιχειρήσει με τις προηγούμενες ταινίες του, αποτελεί κι ένα δυναμικό παράδειγμα στη νέα τάση του σύγχρονου σινεμά να προσεγγίσει την ταινία μυθοπλασίας με τη «μέθοδο του ντοκιμαντέρ» ανοίγοντας έτσι κάποιες ρωγμές στο κέλυφος της εικονικής πραγματικότητας (των στερεοτύπων) που μας περιβάλλει. Διότι πράγματι, αν το σκεφτείς σοβαρά, «κανείς δεν μπορεί να ξέρει» τι θα είχε συμβεί στην πραγματικότητα σε τέσσερα μικρά παιδιά που η μητέρα τους τα εγκατέλειψε μόνα κάπου σ' ένα διαμέρισμα στο Τόκιο, αφήνοντας λίγα χρήματα στο μεγαλύτερο γιο και την ευθύνη να φροντίζει τα υπόλοιπα (ένα πραγματικό περιστατικό από το οποίο εμπνέεται η ταινία) αν δεν ήσουν εκεί παρών για καταγράψεις τα όσα συνέβησαν πριν, κατά τη διάρκεια του γεγονότος και μετά. Να ξέρει τη δική τους πραγματικότητα όπως τη βίωσαν τότε, στιγμή προς στιγμή, και όχι με το μελοδραματικό τρόπο που την προσάρμοσαν για να την πουλήσουν τα Μ.Μ.Ε της εποχής, ούτε όμως όπως θα την περιέγραφαν εκ των υστέρων τα ίδια, αναπλάσμενη σε κάποιο ντοκιμαντέρ. Ίσως ο πιο αυθεντικός τρόπος για να προσεγγίσεις αυτήν την πραγματικότητα είναι, αφού τοποθετήσεις σ' ένα πρώτο μυθοπλαστικό πλαίσιο σεναρίου την ιστορία, να την αναζητήσεις κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας, των γυρισμάτων και του μοντάζ της ταινίας, αναθεωρώντας την αφηγηματική της δομή και τροπή ανάλογα με το υλικό που σου προκύπτει. Παρακολουθώντας και καταγράφοντας, για παράδειγμα, πώς συμπεριφέρονται τα παιδιά που ερμηνεύουν τους ρόλους. Γιατί πάντα τα παιδιά είναι παιδιά κι έχουν ένα δικό τους τρόπο να αντιλαμβάνονται τα πράγματα και να εκφράζονται ακόμη κι

του Σωτήρη Ζήκου

απέναντι σε φανταστικές καταστάσεις που τους υποδεικνύεις. Όπως περιγράφει ο Hirokazu Kore-eda τη διαδικασία: «Εκτός από το τέλος, η ιστορία είχε διαμορφωθεί πριν αρχίσω γυρίσματα. Σχετικά με τις επιμέρους λεπτομέρειες, όμως, κατέληγα σε μία απόφαση στο μεσοδιάστημα μεταξύ εποχών των γυρισμάτων. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα ότι, όταν ξανασυναντιόμουν με το συνεργείο και τους ηθοποιούς την επόμενη εποχή, όλοι εκπλήσσονταν από τις καινούριες ιδέες μου». Αλλά αυτές οι καινούριες ιδέες είναι που κάνουν όλη τη διαφορά στην ταινία του. Και οι λεπτομέρειες, που εμφανίζονται σαν κλεμένες στιγμές της καθημερινής ζωής των παιδιών είναι αυτές που αναδεικνύουν τις λιγοστές σκηνές δραματικής έντασης προς το τέλος (μετά από ένα παρατεταμένο αίσθημα αναμονής όπου όλο κάτι πάει να συμβεί και τίποτα δε συμβαίνει) που θα μείνουν αξέχαστες στους θεατές.

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

CC TV (σελ. 10)

του Βασίλη Κατσίκη • **ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004**

Μια χαλασμένη κάμερα καταγράφει τυχαία στιγμές από τους ανθρώπους, στα χέρια των οποίων περνάει κατά καιρούς και γίνεται αφορμή τον πρωτοεμφανιζόμενο σκηνοθέτη να σχολιάσει με το δικό του τρόπο την πραγματικότητα.

Ημέρες και ώρες / Kod amidze idriza (σελ. 5)

του Πιέρ Ζάλιτσα (Βοσνία/Ερζεγοβίνη, 2004) • **ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ**

Ένα ήσυχια αποκαλυπτικό σχόλιο για τον πόλεμο που συνεχίζεται μακριά από το πεδίο τη μάχης, στις ψυχές και το μυαλό των ανθρώπων.

Αγάπη στα 16 (σελ. 11)

του Κώστα Χαλαλμπους • **ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004**

Στην επαρχία της δεκαετίας του '80, ένας 15χρονος γνωρίζει τον έρωτα και τον κόσμο στο πρόσωπο μιας συμμαθήτριάς του. Η *Αγάπη στα 16*, πρώτη ταινία του Κώστα Χαλαλμπους, είναι μια απολαυστική κομεντί.

Ένας στους δύο / Una de dos (σελ. 5)

του Αλέχο Χερμάν Τάουμπε (Αργεντινή, 2004) • **ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ**

Μια ανθρώπινη ιστορία με φόντο τον οδυνηρό Δεκέμβριο του 2001, όταν η κατάρρευση της οικονομίας της Αργεντινής κατέβαζε εκατομμύρια ανθρώπους στο δρόμο να διαδηλώνουν για τροφή και δουλειά.

Πριν τη νύχτα (σελ. 9)

του Τίμωνα Κουλμάση • **ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004**

Η ιστορία τριών γυναικών που, σε διαφορετικούς τόπους και χρόνους, δίνουν την προσωπική τους μάχη ενάντια στην κοινωνική ισοπέδωση. Ασπρόμαυρη, υποβλητική ταινία του Τίμωνα Κουλμάση - η πρώτη του απόπειρα στη μυθοπλασία.

“Μέχρι στιγμής προσπαθούσα να χρησιμοποιήσω το νατουραλισμό προκειμένου να αναζητήσω την πραγματικότητα, τώρα όμως θα δοκιμάσω να αναζητήσω την πραγματικότητα αυτό μέσω της απόλυτης μυθοπλασίας.”

HIROKAZU KORE-EDA

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

- 4 Συνέντευξη με τα αδέρφια Ronit και Shlomi Elkabetz από το Ισραήλ και με τον Robin Campillo της ταινίας *Επιστρέφουν στη ζωή*
- 5 Χαλασμένος θερμοσίφωνας, ο δύσκολος αργεντινικός Δεκέμβριος του 2001 και Κινηματογραφικές Κοσμογονίες των Κ. Θωμάδου και Μ. Κλωνάρη
- 6 Ο γόρος του κόσμου σε μία ιστορία στους Νέους Ορίζοντες και ο Lionel Baier μιλάει για ένα αγόρι που φαίνεται κακό
- 7 Μια ταινία μυθοπλασίας είναι πάντα ένα φέμα, μας λέει ο Götz Spielmann των Νέων Οριζόντων
- 9 Με την καρδιά και το μυαλό μαζί μας λέει πως σκηνοθετεί ο Τίμωνα Κουλμάσης και η ηθοποιός Μαρία Πρωτόπαππα επιδοκιμάζει

- 10 Και μία και δύο και άπειρες ιστορίες μπορεί να αφηγηθεί ο Βασίλης Κατσίκης και *Το λιβάδι που σκρπάζει* σε ειδική προβολή
- 11 Από το ντοκιμαντέρ στη μυθοπλασία και ο σκηνοθέτης Κώστας Χαλαλμπους και τιμητικό βραβείο στο Μάνο Ζαχαρία
- 13 Χωρίς θεατή δεν υπάρχει ταινία και για την πραγματικότητα που καταγράφει κάθε ταινία, μας λέει ο Victor Erice
- 15 Εμπειρίες κινηματογραφικής πράξης στο χθεσινό Masterclass του Abbas Kiarostami
- 17 Η βουλγάρικη *Μίλα από τον Άρη* και η ηθοποιός της ταινίας Vesela Kazakova στις Ματιές στο Βουλκάνιο

Hirokazu Kore-eda

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

travelling

Θεατές παντός είδους σε ταινίες για ειδικές ανάγκες...

Καιρός για δύο. Κάθετη πτώση της θερμοκρασίας.

• Τόσες μέρες ταινίες, κι έχεις χάσει τον μπουσούλα, τόσο που δεν ξέρεις που πέφτει το σπίτι σου. I Lost Control on Thursday Morning... Έτσι το πρόγραμμα της Πέμπτης σου προσφέρει μαθήματα γεωγραφικού προσανατολισμού: Ο Κόσμος, Ο Νότος, Η Μίλα Απ' τον Άρη, Πού είναι το Σπίτι του Φίλου Μου.

• Κι επειδή δε νοείται γεωγραφία χωρίς τα στοιχεία της φύσης, το Φεστιβάλ έχει προβλέψει: Μικρός Ουρανός, Περίμενοντας τα σύννεφα, Πριν τη Νύχτα.

• Λονδίνο, Άμστερνταμ ή Βερολίνο; Η τελευταία ταινία της Κλερ Ντενί ονομάζεται Ο Παρεϊσάκτος. Θα μπορούσε να λέγεται και ο Γύρος του Κόσμου σε 80 μέρες, αλλά δυστυχώς την πρόλαβε λίγο πιο πριν ο Ιούλιος Βερν. Ο πρωταγωνιστής ταξιδεύει από Γαλλία, Ελβετία, από εκεί Νότια Κορέα και εν τέλει στο Νότιο Ειρηνικό.

• Διαγράφεις με βία την Ξαφνική Απώλεια Βαρύτητας από το προγραμματάκι σου και γράφεις από πάνω. Τα παπούτσια Του Νεκρού Αντρα. Οι θεατές που την είδαν μιλάνε για την πιο α-ήθη ταινία εκδίκησης. Κι ακόμα προσπαθούν αν προσδιορίσουν τι ακριβώς σημαίνει ο τίτλος της. Κάτι σαν το δικό μας Χαϊρέτα μας τον Πλάτανο;

• Στη Γαλλία το έχουν βρει το κόλπο: Βάζεις την Ιζαμπέλ να παίζει το ρόλο της διεστραμμένης, βάζεις τον Λουίς Γκαρέλ να παίζει τον αιμομίκτη κι έχεις έτοιμη τη συνταγή της επιτυχίας που θα πιάσει το πνεύμα του Μπατάιγ περί έρωτα και θανάτου και άλλων δαιμονίων. Για να πειστείς, αποφασίζεις να δεις τη Μητέρα Μου στις οκτώμισι στη φρίντα Λιάππα. Άλλωστε, όπου και να 'ναι η Ιζαμπέλ, είναι Υπέρ-οχη.

• Η Εκδίκηση των Nerds: Μπορεί να τον φωνάζουν Τρομερό παιδί του Αμερικανικού Ανεξάρτητου Κινηματογράφου, κι όμως η συμπεριφορά του Τοντ Σόλοντζ στο Φεστιβάλ θυμίζει περισσότερο τον Ντένις τον Τρομερό-όσο που αν βάλει και κάνα κιλό του φέρνει και λίγο. Ενώ καθυστέρησε μια ώρα στην Επίσημη Συνέντευξη Τύπου, κάθισε ανενόχλητος ανάμεσα στους συνομιλητές του, τους σκηνοθέτες Γκοτζ Σπλιμαν και

Τοντ Βέροου, κι αρνήθηκε να απαντήσει σε ερωτήσεις, γιατί όπως δήλωσε «δεν έχει νόημα αν δεν έχετε δει την ταινία μου». Ε, μα κι τι να κάνουμε αρχηγέ; Επιστροφή στο Μέλλον; Αφού το *Palindromes* προβάλεται απόψε στις 8:30 στον Κασσαβέτη. Φήμες φημολογούν πως γκρινιάζει για το ξενοδοχείο, για το δωμάτιο, τον καιρό, το φαί, την πολιτική κατάσταση στα Βαλκάνια. Μήπως είναι έτσι όλα τα ανήσυχά πνεύματα; Εσύ πάντως τον συγχώρησες ήδη γιατί αγάπησες τα τεράστια πράσινα κοκάλινα γυαλιά σου.

Τοντ Σόλοντζ: Hey, Ellines! Heretismata apo to New Jersey. O titlos tis tenias mou *Palindromes* ehei ellhniki riza. Alla den to phrate hambari.

• «Γνωρίσατε το Χάρι Πότερ, τώρα όμως... υποδεχτείτε τον Ταλς Λούπερ» λέει όπου σταθεί κι όπου βρεθεί ο Πράσινος Μακρινός. Άραγε είναι τυχαίο πως λίγο μετά την αποχώ-

σου και το κιτρινάκι της φάτσας, βγάζεις τον εναλλακτικό τίτλο: Ο Έρωτας στα Χρόνια της Χολέρας. Τα χεράκια που πλέκονται στο πρώτο πλάνο συμβολίζουν λιτά την ανάγκη για ζευγάρι, το πως ο ένας θέλει να βρει και κάποιον άλλο ένα για να γίνουν δύο. Ένα κι ένα κάνουν δύο.

• Ο Γιάννης Σολδάτος, σκηνοθέτης του ντοκιμαντέρ για το θάναση Βέγγο Ένας Άνθρωπος Παντός Καιρού εφαρμόζει έναν διαφορετικό τρόπο να έρθει πιο κοντά στο κοινό του. Προλογίζοντας την ταινία ευχήθηκε: «Ελπίζω να την απολαύσετε. Κι εμείς θα την απολαύσουμε, είναι η πρώτη φορά που τη βλέπουμε. Ε να, το Κέντρο δε μας έδωσε και πολλά λεφτά, και έχουμε μόνο αυτή την κόπια». Οι εποχές των ισχνών βοδιών που λέγαμε;

• Άνεμος τεχνοκρατίας φύσηξε το πρωί της Τετάρτης στο λιμάνι. Οι Νέοι Ορίζοντες, σε συνεργασία με την Texaco, ουπς! με την Telmaco, την εταιρεία που παραχώρησε τα μηχανήματα για την προβολή της τριλογίας του Γκριναγούι, έδωσαν μια συναρπαστική διάλεξη για τις νέες τεχνολογίες στην Αποθήκη Γ. Ο πρώτος ομιλητής με τη γραβάτα -που δεν ήταν γάτα- σε τόνο εφάμιλλο των σπηκερ στα τοπικά τηλεμαρκετινγκ, απήγγειλε από τις σημειώσεις του (σ.σ. τυπωμένες διαφάνειες του Power Point). Ο δεύτερος ομιλητής που μιλούσε πιο γλυκά κι απ' τη φιλόλογό σου στο γυμνάσιο, ανέπτυξε σε μία εξωτική διάλεκτο για τις οθόνες υγρών κρυστάλλων LCD, την τεχνολογία NTSC, τα συστήματα PAL. Εσύ ως γνήσιος κουλτουριάρης καταλαβαίνεις μόνο τους συμπλεκτικούς συνδέσμούς. Αλλά απ' την άλλη, τα μόνα ακρωνύμια που ξέρεις εσύ είναι οι AC/DC, η YMCA, άντε βαριά βαριά και το NATO.

• Το ξένο είναι πιο γλυκό, πρέπει να σκέφτηκαν οι Έλληνες δημοσιογράφοι που απουσίαζαν παντελώς από τη συνέντευξη τύπου που έδωσαν οι σκηνοθέτες Μάρκο Γκαστίν (Μασσαλία, Κόρη Μακρινή), Τάκης Τουλιάτος, (Quo Vadis) και Στέργιος Νιζήρης (Είναι ο Θεός Μάγερας). Ο τελευταί-

ος αποχώρησε επιδεικτικά από το πάνελ, μιας και ξαφνικά αισθάνθηκε ότι είναι μέρος μιας 'installation' - να δεις, πώς το λέν' στο Ελλάδα; «Δεν μπορώ να λειτουργήσω έτσι, είναι κι αυτός ο θόρυβος...». Φήμες φημολογούν πως έτρεξε να συναντήσει τον Σόλοντζ για να ανταλλάξουν απόψεις για το πνεύμα του Ξένου Δία.

• Οι διπλανοί σου στο σινεμά σε κάνουν συχνά να θέλεις κι εσύ να αποχωρήσεις από την αίθουσα: Προς το παρόν μπορείς να σκεφτείς έξι κατηγορίες: (α) Οι περιγραφικοί, που σου λένε αυτά που βλέπουν: «Τώρα ξεφλουδίζει το αυγό, τώρα περπατάει προς το δωμάτιο, α, καλέ κοίτα τον φάλα...». (β) Οι Μαφάλντες. «Γιατί ηγαλίνει προς τα εκεί; Τι βλέπει τώρα;». (γ) Οι Θετικοί. «Ναι, ναι, έτσι, αυτά είναι. Μπράβο!» (δ) Οι αρνητικοί «Καλά τι χάλαι πλάνο είναι αυτό. Ε, όχι. Αποκλείεται. Μας δουλεύει ο μάγκας». (ε) Οι προσαρμοστικοί, που δεν τους ενοχλούν τα καθίσματα, και μπορούν να κοιμηθούν ανά πάσα στιγμή. Σαν κι αυτόν που είχες στο πίσω κάθισμα στην προβολή του δεύτερου μέρους των Βαλτισών και τα καθίσματα είχαν συντονιστεί στη συχνότητα του ροχαλητού του. (στ) Οι κατά λάθος, που διακρίνονται σε δύο υποκατηγορίες: Είτε μπαίνουν στην αίθουσα θέλοντας να δουν τις Νύφες, αλλά τους προκύπτει Κουροσάουα, είτε θέλουν βασικά να πάνε να πουν καφέ, αλλά ειδαν φως και μήγκαν, οπότε κατά τη διάρκεια της προβολής συζητάνε κυρίως για τα γκομενικά τους, ρίχνοντας τις τελευταίες σταγονίτσες στο ποτήρι της υπομονής σου που κοντεύει να ξεχειλίσει.

• Προσπάθησε να μελετήσεις κι εσύ τις ιδιοσυγκρασίες τους. Όπως είπε κι ο Γκοτζ Σπλιμαν, «Δε υπάρχουν αδιάφοροι χαρακτήρες, υπάρχουν μόνο καλά ή κακά εξασκημένα μάτια».

Γκέλυ Μαδεμλή

gkely_mademi@yahoo.com

Τέσσερις κυρίες στην αίθουσα αναμονής... κομμωτηρίου; οδοντιατρείου; μαιευτηρίου; ή αίθουσας του Φεστιβάλ; Πάντως οι δύο διαβάζουν Πρώτο Πλάνο.

Ο Κωνσταντίνος ShortShorts και τα κορίτσια του Τίνα, Σοφία και Δήμητρα να παριστάνουν τους κεκλιμένους πύργους της... Πίτσας.

• Μιας και δεν σου έκατσε η συνέντευξη του Σόλοντζ, παρακολουθείς αυτή του συνονόματού του. Τι Λωζάν, τι Κοζάνη; Ο Τοντ Βέροου, δήλωσε πως «τώρα είναι η κατάλληλη εποχή να μιλήσεις για το σεξ, επειδή το κοινό δε σκάβεται και μπορείς να μπεις σε πιο βαθιά ζητήματα».

• Ρίχνεις μηχανικά μια ματιά στην αφίσσα των Νέων Οριζόντων και πιάνεις αυτόματα το μήνυμα. Η φιγούρα στο βάθος συνδυάζει την απόνγωση της Κραυγής του Μουνκ, και την ερωτική υπόσχεση που διαγράφεται στο προσωπάκι μιας φουσκωτής κούκλας. Αν λάβεις υπ' όψιν

Με ινδονίκιο hairstyle, την πλάτη στον τοίχο του Φεστιβάλ, ευρύ στέρνο, μια φέτα κοιλίτσα και τα χέρια στις τσέπες όλο μαγκιά. Γειά σου τσολιά μου!

ρηση του από τα τείχη της πόλης, κατέφθασε η παραγωγός του Χολιγουντιανού μπλοκ-μπάστερ;

• Πιστός στο όραμά του για μια νέα δραστηριότητα, ο Πίτερ Γκριναγούι, αρχίζει να παραχωρεί και συνεντεύξεις που ενισχύουν το feedback απλό μεριάς του κοινού του. Στην συνέντευξη που παραχώρησε σε

συντάκτη του Πρώτου Πλάνου, προθυμοποιήθηκε να απαντήσει και σε ερωτήσεις του φίλου του συντάκτη που εκείνη την ώρα τον πήρε τηλέφωνο, πεθαίνοντας από αγωνία να ανιχνεύσει τη διαλεκτική σχέση των Βαλτισών με το Ζωή, Οδηγίες Χρήσης του Περέκ.

Με ινδονίκιο hairstyle, την πλάτη στον τοίχο του Φεστιβάλ, ευρύ στέρνο, μια φέτα κοιλίτσα και τα χέρια στις τσέπες όλο μαγκιά. Γειά σου τσολιά μου!

Με ινδονίκιο hairstyle, την πλάτη στον τοίχο του Φεστιβάλ, ευρύ στέρνο, μια φέτα κοιλίτσα και τα χέρια στις τσέπες όλο μαγκιά. Γειά σου τσολιά μου!

25 ΠΕΜΠΤΗ • THURSDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	FRIDA LIAPPA	TONIA MARKETAKI	THESSALONIKI CINEMA MUSEUM
11:00 - Abbas Kiarostami Retro • ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ / DANDAN-E DARD - 23' Iran/1980, O.V. Farsi/English sub. • ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΕΡΤΑΣΙΑ MASHGH-E SHAB - 77' Iran/1989, O.V. Farsi/English sub. 13:30 - Greek Films 2004 CC TV - 81' Vassilis KATSIKIS, Greece/2004 O.V. Greek, English, Italian, Spanish English, Greek sub. 15:30 - International Competition ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΟΡΕΣ KOD AMIDEZ IDRIZA - 94' Pjer ZALICA Bosnia & Herzegovina/2004 O.V. Bosnian/English sub. 17:30 - Greek Films 2004 ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ 16 / AGAPI STA DEKAXI - 102' Costas HARALAMBOUS Greece/2004, O.V. Greek/English sub. 20:00 - International Competition ΕΝΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ / UNA DE DOS - 88' Alejo Hernan TAUBE Argentina/2004, O.V. Spanish/English sub. 22:30 - Greek Films 2004 / International Competition ΠΡΙΝ ΤΗ ΝΥΧΤΑ / PRIN TI NYHTA - 80' Timon KOUUMASIS Greece/2004 O.V. Greek, French/English sub. 00:30 - Greek Films 2004 HARDCORE - 100' Dennis ILIADIS Greece/2004, O.V. Greek/English sub.	12:00 - Tribute to Maria Klonaris & Katerina Thomadaki • ΣΕΛΒΑ. ΕΝΑ ΠΟΡΤΑΙΤΟ ΤΗΣ ΠΑΡΒΑΝΕ ΝΑΒΑΙ / SELVA. UN PORTRAIT DE PARVANEH NAVA - 70' Maria KLONARIS France/1983, O.V. No Dialogue • ΠΙΤΣΑ, ΕΡΗΜΟΣ ΣΥΝ CHUTES. DESERT. SYN - 15' Katerina THOMADAKI France/1985, O.V. No Dialogue 14:30 - NH International Selection ΜΙΚΡΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ / KLEINE FREIHEIT - 99' Yuksek YAVUZ, Germany/2003 O.V. German, Turkish, Kurdish/English sub. 17:00 - NH Spotlight: Götz Spielmann Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ / DER NACHBAR - 92' Austria/1993 O.V. German/English sub. 19:30 - Τριημέρι εκδήλωση Μάνος Ζαχαρίας / Gala in honour of Manos Zaharias ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ ΑΠΟΣΤΑΣΜΑ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΟ ΑΠΟΣΤΑΣΜΑ - 84' USSR/1968 O.V. Russian/Greek, English sub. 22:00 - NH International Selection ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ MY SUMMER OF LOVE - 86' Pawel PAWLKOWSKI United Kingdom/2004, O.V. English 00:00 - NH International Selection ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΝΤΡΑ DEAD MAN'S SHOES - 86' Shane MEADOWS, United Kingdom/2004 O.V. English	15:30 - NH: New French Cinema Ο ΠΑΡΕΙΣΤΑΚΤΟΣ L'INTRUS - 130' Claire DENIS France/2004 O.V. French/English sub. 18:00 - NH International Selection ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΒΕΣ MASNAP - 119' Attila JANISH Hungary/2004 O.V. Hungarian/English sub. 20:30 - NH International Selection PALINDROMES - 100' Todd SOLONDZ USA/2004 O.V. English 23:00 - NH International Selection ΧΑΖΟ ΑΓΟΡΙ GARCON STUPIDE - 94' Lionel BAIER Switzerland/2004 O.V. French/English, German sub.	13:00 - Balkan Survey Ο ΦΑΡΑΔ FARAONUL - 82' Sinisa DRAGIN Romania/2004 O.V. Romanian/English sub. 15:30 - Victor Erice Retro Ο ΝΟΤΟΣ EL SUR - 94' Spain/1983 O.V. Spanish/English sub. 18:00 - Balkan Survey Η ΜΙΛΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΑΡΗ MILA OT MARS - 91' Sophia ZORNITSA Bulgaria/2004 O.V. Bulgarian/English sub. 20:30 - Movies of our time: The best of the new Argentine cinema ΜΙΚΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ EL CIELITO - 93' Maria Victoria MENIS Argentina, France/2004 O.V. Spanish/English sub. 23:00 - Balkan Survey ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ BULUTKLARI BEKLERKEN - 87' Yesim USTAOLGU Turkey, France, Germany, Greece/2004 O.V. Turkish, Greek/English sub.	11:00 - Abbas Kiarostami Retro ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΑΙΟΝΕΣ ZIR-E DERAKHTAN-E ZEYTUN - 94' Iran/1994 O.V. Farsi/English sub. 13:00 - Contemporary Masters Ο ΚΟΣΜΟΣ SHI JIE - 138' Jia ZHANG-KE China, Japan, France/2004 O.V. Mandarin/English sub. 16:00 - International Competition WHISKY - 94' Pablo STOLL, Juan Pablo REBELLA Uruguay/2003 O.V. Spanish/English sub. 18:00 - Abbas Kiarostami Retro • ΤΟ ΨΩΜΙ ΚΑΙ Ο ΔΟΜΟΣ NAN VA KOUTCHEH - 10' Iran/1970 O.V. No Dialogue • ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ; KHANE-YE DUST KOJAST? - 87' Iran/1987 O.V. Farsi/French sub. 20:30 - Homage to Isabelle Huppert Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ / MA MERE - 110' Christophe HONORE France/2004, O.V. French 23:00 - Abbas Kiarostami Retro ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ VA ZENDEGI EDAMEH DARAD - 91' Iran/1992, O.V. Farsi/French sub.	11:00 - Costas Slikas Retro Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ... ΚΑΙ Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ-ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ III I GYNEKA TIS... KE O SYLEKTES ALLIGORIA III - 65' Greece/2002, O.V. Greek/English sub. 12:30 - Abbas Kiarostami Retro ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ / AVALIHA - 85' Iran/1985, O.V. Farsi/French sub. 14:30 - Greek Films 2004 ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΑΝΤΟΣ ΚΑΙΡΟΥ ENAS ANTHROPOS PANDOS KEROU - 75' Yannis SOLDATOS Greece/2004, O.V. Greek/English sub. 16:15 - Greek Films 2004 ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ / MARATHONIOS - 97' Andonis KOKKINOS Greece/2004 O.V. Greek/English sub. 18:30 - Greek Films 2004: Special Screenings ΤΡΙΛΟΓΙΑ: ΤΟ ΑΙΩΔΙ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΕΙ TRILOGIA: TO LIVADI POU DAKRIZI - 165' Theodoros ANGELOPOULOS Greece, France, Italy/2004 O.V. Greek/English sub. 22:00 - Greek Films 2004 ΧΑΙΡΕΤΑ ΜΑΣ ΤΟΝ ΠΛΑΤΑΝΟ (Ε Ταντί Σαλού) HERETA MAS TON PLATANO (E Tanti Saluti) - 96' Dimitris MAKRI Greece/2004 O.V. Greek/English sub. 00:00 ΠΡΟΞΕΧΟΣ / WORKS-IN-PROGRESS Excerpts of Greek films in postproduction.	16:00 - Alexis Damianos Retro ΑΛΕΞΗΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ (ντοκιμαντέρ) ALEXIS DAMIANOS, O SKINOTHEtis TRAGOUDAEI (documentary) - 50' Lakis PAPASTATHIS Greece/1981 O.V. Greek/English sub. 18:00 - Digital Cinema 2004 ΑΝΟΙΧΤΗ ΟΘΟΝΗ - OPEN FORUM A mixture of Greek digital productions. O.V. Greek 20:00 - Tribute to Maria Klonaris & Katerina Thomadaki • ΠΕΚΒΙΕΜ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟ ΑΙΩΝΑ REQUIEM POUR LE XXeme SIECLE - 14' France, Greece/1994 O.V. No Dialogue • PERSONAL STATEMENT - 8' France/1994 O.V. No Dialogue • PULSAR - 14' France, Greece/2001 O.V. No Dialogue • QUASAR - 31' France, Greece/2003 O.V. No Dialogue

Τιμητική εκδήλωση για τον Αλέξη Δαμιανό

Μια ζεστή συνάντηση παλιών φίλων θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η χθεσινή βραδιά στο πλαίσιο του τιμητικού αφιερώματος στον Αλέξη Δαμιανό. Με αφορμή την προβολή της *Ευδοκίας*, στην κατάμεστη αίθουσα Τώνια Μαρκετάκη έγινε μια απλή τελετή στην οποία, αν και απουσίαζε ο τιμώμενος σκηνοθέτης, είχαμε την ευκαιρία να δούμε το λοκιά της *Ευδοκίας*, Γιώργο Κουτούζη, την Ελένη Ροδά που έδωσε τη φωνή της στην Ευδοκία και φυσικά τη σύνηγο του σπουδαίου Έλληνα σκηνοθέτη, Άρτεμη Δαμιανού. Για τον Αλέξη Δαμιανό μίλησε ο Λάκης Παπαστάθης, βοηθός του στην *Ευδοκία*, λέγοντας μεταξύ άλλων πως αναρωτιέται γιατί το τελευταίο πλάνο της ταινίας είναι ασπρόμαυρο, και εξηγεί: «Ο λόγος που έγινε αυτό δεν ήταν τεχνικός αλλά καθαρά αφηγηματικός». Όσο για τους ήρωες της ταινίας πιστεύει πως αυτοί ζουν τη ζωή τους έχοντας πάντα μέσα τους το σημάδι της ταινίας. Τον τελευταίο καιρό, αναζητώντας τους συντελεστές της ταινίας ανακάλυψαν πως η ίδια η Ευδοκία, η Μαρία Βασιλείου, είχε φύγει από τη ζωή. Για το ρόλο της γυναίκας του σκηνοθέτη στο έργο του, ο Λ. Παπαστάθης παρατήρησε: «αυτή ήταν πάντα το μέτρο για το καλώς έχει σε όλα τα πλάνα, σε όλες τις ταινίες του».

Ε. Ροδά, Γ. Κουτούζης, Λ. Παπαστάθης

Πριν την *Ευδοκία* προβλήθηκε ένα μικρό βίντεο 15 λεπτών, με τίτλο *Λίγη φωτιά* του Δημήτρη Παντελιά, σχετικό με την τελευταία ταινία του Δαμιανού *Ηνίοχος* (1995). Στο αφιέρωμα προβάλλονται οι τρεις ταινίες που σκηνοθέτησε ο Δαμιανός, δύο στις οποίες πρωταγωνίστησε και μια εκπομπή από το *Παρασκήνιο* αφιερωμένη στον Έλληνα δημιουργό.

Balkan Fund: νέα σχέδια σεναρίων με καλύτερη ποιότητα

Δεύτερη χρονιά φέτος για το Balkan Fund, δηλαδή το εργαστήριο του Βαλκανικού Ταμείου Ανάπτυξης Σεναρίων, που ξεκίνησε χθες τις εργασίες του στο Electra Palace. Η κριτική επιτροπή θα εξετάσει δώδεκα σενάρια, από τα οποία τα τέσσερα θα χρηματοδοτηθούν με το ποσό των 10.000€ το καθένα. Οι νικητές θα ανακοινωθούν αύριο σε ειδική εκδήλωση στην Αποθήκη Γ.

Για τη φετινή διοργάνωση και τα σχέδια των ταινιών μας μίλησε ο George Goldenstern, υπεύθυνος της Cinefondation στο Φεστιβάλ των Κανών: «Έχουμε 12 προσάξια ταινιών μερικά από τα οποία με ενδιαφέρουν. Από κάποιους σκηνοθέτες είχα δει τις μικρού μήκους ταινίες τους και έτσι είχε ακόμη μεγαλύτερο ενδιαφέρον να δω τι σχεδιάζουν τώρα. Η συνάντηση αυτή με τους σκηνοθέτες μας επιτρέπει όχι μόνο να εξετάσουμε τα σχέδια αλλά να δούμε μέχρι που μπορούν να φτάσουν αλλά και να ζητήσουμε διευκρινίσεις πάνω στο σενάριο. Σε σχέση με τα περσινά σχέδια μου φαίνεται πως τώρα έχουμε καλύτερη ποιότητα. Είναι βέβαια φυσικό εφόσον περσί ήταν η πρώτη φορά που έγινε κάτι τέτοιο. Φέτος, όμως, η επιλογή ήταν ακόμα πιο αυστηρή. Θα έλεγα ότι γενικά στην Ευρώπη είναι δύσκολο να βρεις τα οικονομικά μέσα για να κάνεις ταινία. Ακόμη βέβαια περισσότερο στα Βαλκάνια. Υπάρχουν πολλοί καλοί σκηνοθέτες που δεν έχουν χρήματα. Έτσι, τα τέσσερα βραβεία που δίνουμε είναι σημαντική βοήθεια γι' αυτούς. Οι παραγωγοί κυρίως ενδιαφέρονται για το σενάριο και τον τρόπο που αυτό παρουσιάζεται, η οπτική που εκφράζεται. Αυτό που είναι πολύ σημαντικό είναι ένα θέμα μιας συγκεκριμένης περιοχής, το οποίο μπορεί να αφορά όλον τον κόσμο. Το ότι προέρχεται από μια μικρή χώρα δεν είναι κάτι που εμποδίζει. Σε κάθε περιοχή, στο πλαίσιο των Φεστιβάλ, υπάρχει ένα ανάλογο εργαστήριο. Για τα Βαλκάνια είναι η Θεσσαλονίκη, για την κεντρική Ευρώπη η Γερμανία κτλ. Αυτό βοηθάει πολύ στην έρευνα των παραγωγών για νέα σχέδια». Όσο για τα περσινά βραβευμένα σχέδια ταινιών του Balkan Fund έχουν πλέον ολοκληρώσει το στάδιο της ανάπτυξης και οι ταινίες βρίσκονται σε διαφορετικά στάδια της παραγωγής.

Όλγα Κοζάνη

Ο Θόδωρος Αγγελόπουλος παρασημοφορήθηκε από τον Πρόεδρο της Ιταλικής Δημοκρατίας

Τον κορυφαίο Έλληνα σκηνοθέτη και πρόεδρο του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, Θόδωρο Αγγελόπουλο, τίμησε ο Πρόεδρος της Ιταλικής Δημοκρατίας Carlo Azeglio Ciampi, απονέμοντάς του το **κινηματογραφικό βραβείο De Sica** σε τελετή που πραγματοποιήθηκε την Τρίτη, 23 Νοεμβρίου στο Προεδρικό Μέγαρο Quirinale. Ο Έλληνας σκηνοθέτης, μαζί με τους Κάρλος Σάουρα και Φόλκερ Σλέντορφ, ήταν οι μοναδικοί εκτός Ιταλίας καλλιτέχνες που έλαβαν το εν λόγω βραβείο. Μάλιστα, ο Θόδωρος Αγγελόπουλος έτυχε επιπλέον εξαιρετικής διάκρισης, καθώς του απενεμήθη το **παράσημο του Ανώτερου Ταξιάρχη του Τάγματος της Τιμής της Ιταλικής Δημοκρατίας**. Ο Ιταλός Πρόεδρος Carlo Azeglio Ciampi χαρακτήρισε τον κινηματογράφο ως «όνειρο και περιουλογή», ενώ εγκωμίασε την ικανότητα του Θόδωρου Αγγελόπουλου αλλά και των άλλων Ευρωπαίων δημιουργών να ενσαρκώνουν στα έργα τους την «ευρωπαϊκή ταυτότητα, που είναι αποστολή του αιώνα που διανύουμε». Στην λαμπρή τελετή, ανάμεσα στους τιμώμενους καλλιτέχνες, παρευρέθηκαν ο πρέσβης της Ελλάδας, κ. **Αναστάσης Μητσιάλης** αλλά και ο ίδιος ο Θόδωρος Αγγελόπουλος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ / ANNOUNCEMENT

Την Παρασκευή 28 Νοεμβρίου το «Πράσινο Δωμάτιο» στον ημιόροφο και το «Δωμάτιο με θέα» στον 5ο όροφο του Ολύμπιον θα είναι ΚΛΕΙΣΤΑ από τις 18:30 έως τις 20:30. Επίσης, οι διαπιστευμένοι που θα παρακολουθήσουν την τελετή λήξης του 45ου Φεστιβάλ, θα πρέπει να έχουν μαζί τους την πρόσκληση για την τελετή ΚΑΙ την κάρτα διαπίστευσής τους.

On Friday, 28 November, the "Green room" at the mezzanine and the "Room with a view" at the 5th floor of the Olympion complex will be CLOSED. Furthermore, all accredited guests who will watch the Festival's Closing Gala, must have with them the invitation to the Gala AND their accreditation card.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΚΩΔ.ΤΑΙΝΙΑΣ	ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΩΒ	Β' ΠΡΩΒ	ΤΕΛΙΚΗ
AA06	1. Το κυνήγι της πάπιας	3,90	4,67	4,32
AA09	2. Άνεμος της στεριάς	3,78	3,88	3,81
AA08	3. Να πάρεις μια γυναίκα	4,40	4,86	4,67
AA11	4. Η εποχή του θερισμού	4,44		
AA04	5. Επιστρέφουν στη ζωή	4,10	3,80	4,00
AA17	6. Είναι ο θεός μάγισσας;	3,89	3,70	3,82
AA05	7. Πράσινο καπέλο	4,00		
AA12	8. Whisky	4,55		
AA03	9. Ημέρες και ώρες			
AA07	10. Ένας στους δύο			
AA32	11. Πριν τη νύχτα			
AA01	12. Βαρκούλες από καρπουζόφλουδες			
AA10	13. Ζήτω η Αλγερία			
AA02	14. Όνειρο πικρό			
AA23	1. Νύφες	4,33		
AA35	2. Ο ιερός βράχος	4,50	1,59	1,89
AA21	3. Μη φεύγεις	4,93	4,18	4,68
AA13	4. Τεστοστερόνη	3,25	3,21	3,23
AA29	5. Αληθινή ζωή	4,50		
AA33	6. Φωνή Αιγαίου	2,25	5,00	2,80
AA18	7. Χειμωνιάτικη Νοσταλγία	4,24	4,71	4,51
AA31	8. Αλεμάνια	4,14	2,67	3,36
AA34	9. Μασσαλία, μακρινή κόρη	3,75	4,79	4,26
AA27	10. Quo Vadis	2,89		
AA36	11. Ένας άνθρωπος παντός καιρού	3,74		
AA20	12. Hardcore	2,11		
AA15	13. Χαιρετά μας τον πλάτανο (e tanti saluti)	3,39		
AA25	14. Μαραθώνιος			
AA24	15. CC TV			
AA28	16. Αγάπη στα 16			
AA14	17. Λόγοι και αμαρτήματα			
AA16	18. Rakushka			
AA30	19. Η σκόνη που πέφτει			
AA22	20. Μετεωρίτες			
AA19	21. Ουτοπία			
AA26	22. Φτάσαμεε!...			

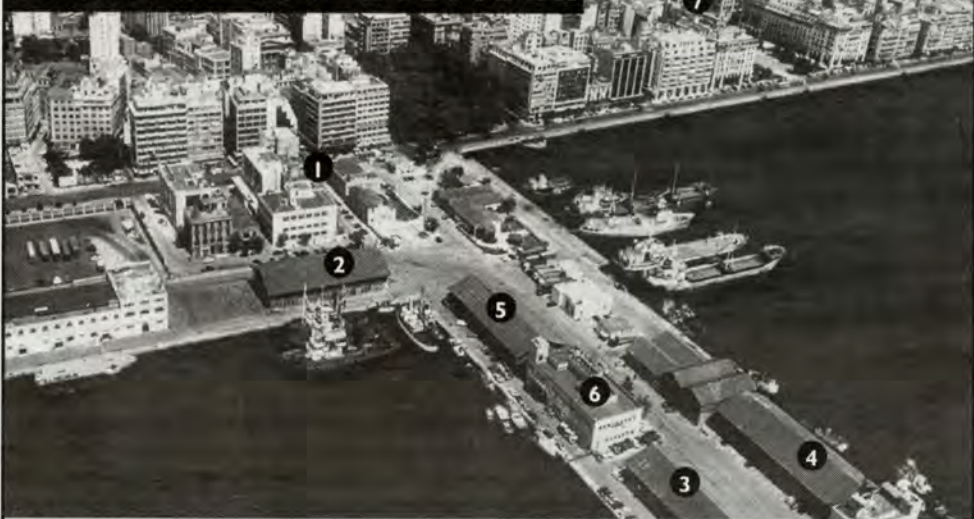
Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που συμμετέχει στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Ο κωδικός πριν τον τίτλο της ταινίας χρησιμεύει για την ψηφοφορία μέσω SMS. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το JAMESON είναι ο χορηγός των φετινών Βραβείων Κοινού του 45ου ΦΚΘ. Στα ακόλουθα μπαρ, μπορείτε να προμηθευτείτε προσκλήσεις για δωρεάν προβολές στο Φεστιβάλ. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι... να πιείτε ένα Jameson!!

TA BARS:

1) KISMET	4) PARAPOLI	7) OLYMPION COLONIAL	10) FRIENDS	13) BOX
2) ORIENT	5) ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΘΕΑ	8) MOJO	11) KISSFISH	14) NINNI
3) CARDHU	6) IL VENTO	9) ON THE ROAD	12) TRIBECA	15) BIZZ-BIZZ

ΟΙ ΧΩΡΟΙ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

1. Είσοδος πεζών 2. ΑΠΟΘΗΚΗ 1 Αίθουσα Τζων Κασσαβέτης Αίθουσα Σταύρος Τορνές Εκδοτήρια εισιτηρίων 3. ΑΠΟΘΗΚΗ Δ Αίθουσα Φρίντα Λιάππα Αίθουσα Τώνια Μαρκετάκη Εκδοτήρια εισιτηρίων 4. FESTIVAL CENTRE (ΑΠΟΘΗΚΗ Γ) Διευθυντής / Διοίκηση Νέοι Ορίζοντες Φίλοξενία / Διαπιστεύσεις Διεθνές Πρόγραμμα Ελληνικό Πρόγραμμα Γραφείο Τύπου / Αίθουσα Τύπου / Συνεντεύξεις Τύπου Δημόσιες Σχέσεις Γραφείο Τεχνικής Υποστήριξης	Μηχανοργάνωση Πληροφορίες / Βιβλιοπωλείο / Έκδοση Cinekartaf Περίπτερα εκθετών Καφέ-Μπαρ 5. ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ (ΑΠΟΘΗΚΗ Α) Video Room Αίθουσα Προβολών 6. JAMESON CLUB 7. ΟΛΥΜΠΙΟΝ Αίθουσα Ολύμπιον / Αίθουσα Παύλος Ζάννας Εκδοτήρια εισιτηρίων Πληροφορίες Βιβλιοπωλείο Café-bar «Δωμάτιο με θέα» Café «Το Πράσινο Δωμάτιο» 8. ΠΛΑΤΕΙΑ ALPHA ODEON Αίθουσα δημοσιογραφικών προβολών

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ
ΠΡΟΒΟΛΕΣ
Whisky

των Juan Pablo Rebella, Pablo Stoll (Ουρουγουάη, 2004)

Κεντρικός ήρωας της ταινίας είναι ο Jacobo Koller, ένας βλοσυρός και εσωστρεφής εξηντάρης που διευθύνει μια βιστεχνία με κάλτσες στο Μοντεβιδέο, και είναι βαθιά θυδιασμένος μέσα στην ανία της καθημερινής ζωής. Όταν ο πετυχημένος αδελφός του, Herman, έρχεται από τη Βραζιλία να τον επισκεφτεί μετά από χρόνια - αφορμή της επίσκεψης είναι η ανέγερση του μνήματος της μητέρας του, που πέθανε πριν από λίγο καιρό - ο Jacobo στρατολογεί την πιστή του υπάλληλο, την μεσόκοπη και ψηλομύτα Marta, για να υποκριθεί τη γυναίκα του. Η μικρή αυτή απάτη θα μπλέξει τους τρεις χαρακτήρες σε μια σειρά από άβολες αλλά παράξενα συγκινητικές καταστάσεις, οδηγώντας τους σε μια μικρή εκδρομή στην γειτονική Priapolis που θα τους αλλάξει τη ζωή. Βασισμένη σε μια μινιμαλιστική πλοκή και εμπλουτισμένη με άφθονες χιουμοριστικές καταστάσεις, στις οποίες εναλλάσσονται διαρκώς η ελπίδα και η λύπη, η ταινία είναι επίσης μια έμμεση κριτική στην κοινωνία της Ουρουγουάης, η οποία χρειάζεται απελπισμένα μια αλλαγή, δοσμένη μέσα από ευφημισμούς και εικόνες λυρικής ομορφιάς. Η ταινία προβλήθηκε στο τμήμα «Ένα Κάποιο Βλέμμα» του φεστιβάλ Κανών, όπου απέσπασε το βραβείο «Regard Original» της Κριτικής Επιτροπής και βραβείο Fipresci. Οι δύο σκηνοθέτες συναντήθηκαν στο Καθολικό Πανεπιστήμιο της Ουρουγουάης, όπου σπούδαζαν Κοινωνιολογία, κι έκτοτε γυρίζουν ταινίες μαζί. Το σκηνοθετικό τους ντεμπούτο έγινε με το αυτοβιογραφικό 25 Watts που είχε ως θέμα τις ζωές των 20άρηδων στο Μοντεβιδέο, και κέρδισε επίσης πολλά βραβεία, όπως το VPRO Tiger Award στο Ρότερνταμ. Παράλληλα με το σινεμά, εργάζονται ως freelancers στη διαφήμιση και την τηλεόραση. Όσο για το «whisky» του τίτλου, αυτό αναφέρεται στην λέξη που χρησιμοποιούν οι ήρωες, αντί για «cheese», προκειμένου να χαμογελάσουν όταν τους τραβούν φωτογραφία. «Say 'whisky' and smile», λοιπόν.

Τζ.Π.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάνα, 18:00

Δύο αδέρφια σε μια οικογενειακή υπόθεση

Ronit & Shlomi Elkabetz, σκηνοθέτες της ταινίας *Να πάρεις μια γυναίκα*

Γιατί αποφασίσατε να περάσετε πίσω από την κάμερα μια τόσο προσωπική ιστορία;

Ronit: Είχα γράψει πολλές άλλες ιστορίες πριν από αυτή, αλλά πιστεύω πως μόνο με μια τόσο προσωπική και εσωτερική ιστορία, θα μπορούσα να ξεκινήσω να σκηνοθετώ. Είναι παράξενο, αλλά έτσι ένιωσα. Ως παιδί είχα την ελπίδα να σώσω τους γονείς μου. Μετά κατάλαβα πως πρέπει να σωθώ εγώ. Κι ο μόνος τρόπος να σωθώ ήταν να πω αυτή την ιστορία.

Υπάρχει η εντύπωση πως πολλοί από τους διάλογους είναι αποτέλεσμα αυτοσχεδιασμού.

Ronit: Όλα είναι γραμμένα. Ακόμα και η πιο μικρή φράση. Γράψαμε την πρώτη εκδοχή και μετά αρχίσαμε να βελτιώνουμε το σενάριο, αλλά αυτό που γυρίσαμε ήταν η πρώτη εκδοχή που είχαμε γράψει λέξη λέξη.

Shlomi: Κάναμε την προετοιμασία αλλά αυτή η προετοιμασία έπρεπε να είναι ευέλικτη σε αλλαγές. Η προετοιμασία σου δίνει ένα είδος ασφάλειας, κάπου να ακουμπήσεις αλλά βασικά η ταινία δημιουργείται στο σετ. Είσαι εκεί, βλέπεις, καταλαβαίνεις πράγματα και επεμβαίνεις.

Στην ταινία, η μικρή Γκαμπριέλα είστε εσείς σε μικρή ηλικία. Πώς ήταν να βλέπετε τον εαυτό σας παιδί και ταυτόχρονα να παίζετε τη μητέρα σας;

Ronit: Για μένα ήταν πολύ πιο δύσκολο να ενσάρκωσω τη μητέρα μου, παρά να κοιτάζω το κοριτσάκι που κάποτε ήμουν. Όμως μία φορά, σε κάποιο γύρισμα βλέποντας τη μικρή να παίζει το ρόλο και δίνοντας της οδηγίες, κάποια στιγμή μου βγήκε ένα φοβερό κλάμα και δεν μπορούσα να σταματήσω. Και κατάλαβα ότι κά-

που βαθιά μέσα μου αυτό το κοριτσάκι υπήρχε, απλώς δεν το άφηνα να έρθει στην επιφάνεια. Νόμιζα ότι το είχα ξεχάσει. Όταν ήμουν μικρή, ήμουν πάρα πολύ όπως αυτό το κοριτσάκι. Προσπαθούσα να κάνω τόσο μικρό τον εαυτό μου, ώστε να μην ενοχλεί σε τίποτα και να μην χάσω τους γονείς μου. Και πάντα με απασχολούσε πάρα πολύ η μητέρα μου. Αλλά ήρθε κάποια στιγμή που κι εγώ «υπήρξα». Και τότε έγραψα αυτή την ιστορία.

Η ταινία διαδραματίζεται το 1979. Πόσο έχει αλλάξει από τότε η θέση της γυναίκας στο Ισραήλ;

Shlomi: Δεν είναι μόνο στο Ισραήλ, είναι κάτι παγκόσμιο. Γυναίκες παντού βρίσκονται παγιδευμένες σε σχέσεις που δεν θέλουν λόγω φόβου, παραδόσεων, παιδιών ή οικονομικών υποχρεώσεων... Κυρίως όμως, λόγω της κοινωνίας, για το τι θα πουν οι άλλοι. Αλλά υπάρχει μια αλλαγή σε ένα πράγμα. Οι γυναίκες είναι πιο ανεκτικές με τον εαυτό τους όσον αφορά το διαζύγιο. Εμείς ζούμε σε μεγάλες πόλεις, αλλά αν πάρεις το λεωφορείο και πας μία ώρα μακριά στην επαρχία, θα καταλάβεις ότι όλα είναι λίγο πολύ τα ίδια. Όπου κι αν δείξαμε την

ταινία, στο Λονδίνο, τη Γερμανία, τη Βενετία, γυναίκες έρχονταν και μας έλεγαν πως αναγνώριζαν στην ταινία τη δική τους ιστορία. Όταν γράφαμε το σενάριο νόμιζα πως ήταν απλά η ιστορία της οικογένειάς μας. Μετά διαπίστωσα ότι στο Ισραήλ, τα 3/4 των ανθρώπων που ξέρω και που γνωρίζω ζουν τέτοιες καταστάσεις.

Θα κάνατε κάποια στιγμή μια κωμωδία; Shlomi: Όταν αποκαλύπτεις κάτι, γελάς. Δεν χρειάζεται να είναι κωμωδία. Όταν ανακαλύπτεις κάτι που βγαίνει από την πραγματικότητα, σε κάνει να γελάς. Ξαφνιάζεσαι. Είναι μέρος της χαράς του να κάνεις τέχνη.

Ronit: Πάρτε για παράδειγμα τη σκηνή που η Βίβιαν ανάβει τσιγάρο. Στο Ισραήλ γελούσαν διαρκώς γιατί δεν ήξεραν πως να διαχειριστούν αυτή τη σκηνή, αφού στην εβραϊκή παράδοση του Σαμπάτ, απαγορεύεται να ανάβεις τσιγάρο. Γέλαγαν λοιπόν γιατί ένιωθαν αμηχανία και ντροπή. Στην αρχή, αισθάνθηκα να με πειράζει, ένιωσα άσχημα γιατί εγώ δεν το έκανα καθόλου αστείο. Αλλά κατάλαβα ότι χρειάζονταν ένα ξαλάφρωμα της τεταμένης ατμόσφαιρας και άρχισα να δέχομαι το γέλιο τους. Στην Βενετία, το κοινό φώναζε μπράβο και χειροκροτούσε. Shlomi: Όταν έγραφα το σενάριο φοβόμουν ότι οι θεατές που δεν ξέρουν τίποτα για την ισραηλινή παράδοση, δεν θα καταλάβουν αυτή την πράξη. Αλλά για κάποιο λόγο λειτουργεί στον κόσμο. Είναι η μεγάλη επανάσταση της Βίβιαν. Γιατί ανάβοντας τσιγάρο, κλωτσάει όλα με τα οποία μεγάλωσε, την θρησκευτική της ανατροφή, τις παραδόσεις. Είναι μια διακήρυξη ανεξαρτησίας.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

Όταν επιστρέφουν οι νεκροί

Robin Campillo, σκηνοθέτης της ταινίας *Επιστρέφουν στη ζωή*

Η επιλογή του θέματος

Η πραγματικότητα είναι ότι με συγκινεί το επέκεινα. Επίσης, βρέθηκα σε μια περίοδο της ζωής μου που θρήνησα και πένθησα αρκετούς ανθρώπους σε μικρό χρονικό διάστημα. Κι έτσι άρχισα να αισθάνομαι ότι με κάποιον τρόπο τους πλησιάζα. Ήμουν τόσο βαθιά μέσα την θλίψη, που αισθάνθηκα αρκετά κοντά με τους νεκρούς. Στην ταινία νιώθω πολύ κοντά στο χαρακτήρα της Ραχήλ, η οποία μοιάζει να έχει πάθει κάποιο είδος αναισθησίας. Όταν ο πόνος μας είναι τεράστιος, αρχίζουμε και αναπτύσσουμε άμυνες. Ακόμα κι όταν ο πόνος είναι εντελώς σωματικός, ο εγκέφαλος αρχίζει να παράγει ουσίες που εξισορροπούν αυτή την κατάσταση ώστε να μην πονάμε πολύ. Κι αυτό είναι ένα είδος αναισθησίας. Η Ραχήλ όταν βρίσκεται σε αυτή την κατάσταση, είναι αρκετά κοντά στην κατάσταση του να είναι κανείς νεκρός. Ήθελα να μιλήσω για το θάνατο όχι με ένα τρόπο προσωπικό και εσωτερικό αλλά με ένα τρόπο που αφορά περισσότερους ανθρώπους, με ένα συλλογικό τρόπο. Το πένθος είναι μια πάρα πολύ προσωπική ιστορία, που στην πραγματικότητα όμως μας ενώνει με όλη την ανθρωπότητα.

Υπαρξιακός τρόμος ή επιστημονική φαντασία;

Δεν συμφωνώ με την έννοια των κινηματογραφικών ειδών γιατί πιστεύω ότι περιορίζουν πολύ το κοινό και εμποδίζουν το πέρασμα ανάμεσα στα είδη. Ήθελα να κάνω μια ταινία «ανάμεσα» στα είδη, γιατί πιστεύω πως αυτός είναι ο μόνος τρόπος να πεις κάτι. Να αφήσεις δηλαδή να εννοούνται πράγματα από διαφορετικά είδη.

Η δημογραφική διάσταση της επιστροφής των νεκρών

Ήθελα να αντιμετωπίσω το θάνατο σαν ένα

φανόμενο που αφορά την κοινωνία. Και συγκεκριμένα τους νεκρούς σαν μία κοινωνική κατηγορία. Πριν κάνω την ταινία είχα διαβάσω ένα άρθρο που λεγόταν «Οι ηλικιωμένοι: μια κοινωνική ομάδα που μας περιμένει». Εγώ ήθελα να κάνω μια ταινία που θα αντιμετώπιζε τους νεκρούς ως μια κοινωνική ομάδα που θα μας περιμένει.

Η έρευνα για το σενάριο

Έκανα έρευνα σε σχέση με ειδικές ομάδες, όπως τους ανθρώπους που πάσχουν από Αλτσχάιμερ και χρησιμοποίησα κάποια κείμενα που αφορούν το πώς πρέπει να τους φέρεσαι. Το ίδιο έκανα σε σχέση με τους μετανάστες ή τους ασθενείς γενικά. Και μάλιστα, αυτά τα κείμενα τα άφησα όπως ήταν στην ταινία για να θυμίζουν στους θεατές τέτοιες καταστάσεις. Επίσης, υπάρχει ένα μέρος στη Βόρεια Γαλλία, όπου συγκεντρώνονται πολλοί πρόσφυγες από το Αφγανιστάν που προσπαθούσαν να πάνε στην Αγγλία μέσω του τούνελ της Μάγχης. Και ο ερυθρός σταυρός τους κρατούσε εκεί σε κάποια καταφύγιο χωρίς να ξέρει τι να κάνει. Ήμουν σε αυτή την περιοχή εκείνη την περίοδο κι έβλεπα πολλούς από τους πρόσφυγες να περνάνε το βράδυ στο τούνελ. Η εικόνα τους είχε μια φανταστική διάσταση, γιατί έμοιαζαν με ζωντανούς νεκρούς. Έμοιαζαν με φαντάσματα γιατί δεν ανήκαν εκεί και το ήξεραν. Αυτή η κοινωνική και φανταστική διάσταση αναδύονται στην ταινία μου.

Το τελευταίο πλάνο της Rachel

Το πλάνο αυτό έχει να κάνει με την αποδοχή. Για πρώτη φορά στην ταινία κοιτάζει τον εαυτό της. Και αυτό είναι πολύ σημαντικό, γιατί ο πρώτος τρόπος να δεχθείς τον κόσμο γύρω σου είναι δεχθείς τη δική σου εικόνα. Να λάβεις

υπόψη τον εαυτό σου. Στην αρχή, η Ραχήλ δεν κοιτάζει γύρω της, γιατί δεν κοιτάει τον εαυτό της. Στο τέλος της ταινίας, δέχεται για πρώτη φορά ότι ο Μатиέ έχει πεθάνει. Και πρέπει να πάει κάτω από τη γη για να τον ξεπροβοδίσει και να δεχθεί ότι έφυγε.

Για την αισθητική της ταινίας

Το φιλμ δεν είναι ακριβώς ένα όνειρο που βλέπει η Ραχήλ. Όλη η ταινία έχει την ατμόσφαιρα της κατάστασης αναισθησίας στην οποία βρίσκεται η ηρωίδα. Είναι σαν ένας κόσμος όπου δεν υπάρχει πια οξυγόνο. Είναι σαν χειμώνας την άνοιξη. Όλα είναι ψυχρά, μοιάζει με χειμώνα συνέχεια γιατί έτσι νιώθουν οι άνθρωποι. Κι επιπλέον, η ταινία αρχίζει με μια απλή εικόνα: την επιστροφή των νεκρών στη Γη. Και για μένα, οι νεκροί μεταδίδουν το ρυθμό τους και στους άλλους. Ο ρυθμός τους καθορίζει το ρυθμό της ταινίας. Όταν ένας γιατρός έχει να αντιμετωπίσει έναν ασθενή που πάσχει από Αλτσχάιμερ. Δεν θα πάει ο ασθενής στο ρυθμό του γιατρού αλλά το αντίθετο. Αυτή είναι η σχέση μεταξύ των ζωντανών και των νεκρών στην ταινία. Οι ζωντανοί ακολουθούν το ρυθμό των νεκρών.

Οι κινηματογραφικές αναφορές της ταινίας

Σκέφτηκα πολύ το *Muriel ou Le temps d'un retour* του Αλέν Ρενέ και το *Φαρενάιτ 451* του Τριφύ. Από αυτή την ταινία έχω κρατήσει το γεγονός ότι περιγράφει μια φανταστική πραγματικότητα αλλά όχι 20 χρόνια μετά. Είναι μια πραγματικότητα κοντά στο σήμερα. Και αυτό είναι κάτι που μου αρέσει πολύ, να περιγράψω μια φανταστική πραγματικότητα πολύ κοντά στην πραγματικότητα.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Ημέρες και ώρες / Kod amidze idriza

του Pjer Zalica (Βοσνία/Ερζεγοβίνη, 2004)

Μια ιστορία για έναν άνθρωπο που ήρθε να επισκευάσει ένα θερμοσίφωνο και τελικά επισκευάσει ανθρώπινες καρδιές. Μια δραματική κωμωδία για ένα χαλασμένο θερμοσίφωνο και μια άδεια μπαταρία αυτοκινήτου. Τελικά, ένα ήσυχα αποκαλυπτικό σχόλιο για τον πόλεμο που συνεχίζεται μακριά από το πεδίο της μάχης, στις ψυχές και το μυαλό των ανθρώπων.

Σεράγεβο, εννιά χρόνια μετά. Ο Φουκ κάνει μια μικρή επίσκεψη, μετά από χρόνια, στο σπίτι του θείου και της θείας του, για να διορθώσει το θερμοσίφωνό τους. Πάνω στον καφέ, ο ανιψιός αντιμετωπίζει την εκκωφαντική σιωπή των δύο ηλικιωμένων που υποφέρουν ακόμα για το γιο τους, ο οποίος σκοτώθηκε στον πόλεμο. Στο μεταξύ, η βλάβη είναι αδύνατον να διορθωθεί και ο Φουκ υπόσχεται να επιστρέψει με τα ανταλλακτικά κάποιες μέρες μετά. Όμως το Golf του δεν παίρνει μπροστά κι έτσι αναγκάζεται να διανυκτερεύσει στους θείους του. Στη διάρκεια της μακρίας και καθόλου ευχάριστης νύκτας, όπου οι δύο ηλικιωμένοι θα επιτεθούν λεκτικά ο ένας στον άλλον, ο Φουκ θα αναλάβει δράση και με τα κρυφά του επικοινωνιακά προσόντα θα καταφέρει να τους οδηγήσει στη συμφιλίωση.

Έχοντας σαν αρχική πρόθεση να κάνει ένα φιλμ «για τον πόλεμο χωρίς την παραμικρή εικόνα ή λέξη γι' αυτόν», ο σκηνοθέτης Πιερ Ζάλικα καταθέτει στη δεύτερη μυθοπλασία του μια λεπτή φάρσα που μιλάει με οξύτητα, ειλικρίνεια και με σκοτεινό αίσθημα ειρωνείας για τις επιπτώσεις του εμφύλιου σπαραγμού στις καρδιές των μικρών καθημερινών ανθρώπων. Σκιαγραφώντας με φροντίδα και αγάπη χαρακτήρες που ακροβατούν ανάμεσα στην τραγωδία και την κωμωδία, η ταινία τρυπώνει στις σιωπές, τη μοναξιά και την ε-

Μια λεπτή φάρσα που μιλάει με οξύτητα, ειλικρίνεια και με σκοτεινό αίσθημα ειρωνείας για τις επιπτώσεις του εμφύλιου σπαραγμού στις καρδιές των μικρών καθημερινών ανθρώπων.

πικίνδυνη προεξέλιξη των ανθρώπων της μεταπολεμικής πρώην Γιουγκοσλαβίας για να ανασύρει την ελπίδα και τη χαρά της ζωής. Ακόμα κι αν η βλάβη μοιάζει ανεπανόρθωτη, η ανθρώπινη ζωή μπορεί να επισκευαστεί, μοιάζει να μας λέει ο Ζάλικα. Το μόνο που χρειάζεται είναι χιούμορ, ανθρώπινη επαφή και τρυφερότητα. Το *Ημέρες και ώρες* τα έχει όλα αυτά, «αμπαλαρισμένα» με από την υπέροχη μουσική του Βόσνιου συνθέτη Losic, (συνεργάτη του Zalica και στην πρώτη ταινία *Fuse*).

Το *Ημέρες και ώρες* αποτελεί την επίσημη υποψηφιότητα της Βοσνίας για όσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσας ταινίας, ενώ το τραγούδι των τίτλων, ερμηνευμένο από τον διάσημο τραγουδιστή της φολκ, Halid Beslic, είναι η μεγάλη μουσική επιτυχία της χρονιάς στη Βοσνία - Ερζεγοβίνη.

Τ.Π.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 15:30

Ένας στους δύο / Una de dos

του Alejo Hernon Taube (Αργεντινή, 2004)

Με φόντο τον οδυνηρό Δεκέμβριο του 2001, όταν η κατάρρευση της οικονομίας της Αργεντινής κατέβαλε εκατομμύρια ανθρώπους στο δρόμο να διαδηλώνουν για τροφή και δουλειά, ο σκηνοθέτης Αλέχο Ερνάν Τάουμπε αφηγείται την ιστορία των κατοίκων μιας επαρχιακής πόλης που προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα με όποιο τρόπο μπορούν. Κεντρικό πρόσωπο της ιστορίας είναι ο νεαρός Μάρτιν που καταφέρνει να έχει τα περισσότερα χρήματα στην πόλη του, διακινώντας πλαστά νομίσματα στην αγορά. Του αρέσει η Πιλάρ, ένα κορίτσι από καλή οικογένεια, η οποία όμως βουλιάζει σιγά σιγά στη φτώχεια. Παρά την αποθάρρυνση της, μια λανθάνουσα αλλά ισχυρή έλξη γεννιέται ανάμεσα τους. Μαζί θα προσπαθήσουν να αντιμετωπίσουν την κρίση. Θα τα καταφέρουν; Στο σκηνοθετικό του ντεμπούτο, ο Τάουμπε επικεντρώνει το ενδιαφέρον του σε ανθρώπους που ζουν στο περιθώριο της κοινωνίας, σε μια Αργεντινή που μαστιγίζεται από εκδηλώσεις βίας, εγκληματικότητας, κλοπών και διαφθοράς. Το καθημερινό δράμα της επιβίωσης, η απουσία μέλλοντος, η ανθρώπινη ζωή απέναντι στα οικονομικά αδιέξοδα, ο έρωτας ως αντίβαρο ελπίδας στη δύσκολη πραγματικότητα, συνδέουν τον αφηγηματικό ιστό της ταινίας, η οποία καταγράφει με ειλικρίνεια, αυθεντικότητα και χωρίς εξωραϊσμούς την πρόσφατη κοινωνική και πολιτική συγκυρία της Αργεντινής. Ο σκηνοθέτης εισάγει στην ταινία υλικό από τηλεοπτικά ειδησιογραφικά ρεπορτάζ της περιόδου για να έρδει

Στο σκηνοθετικό του ντεμπούτο, ο Τάουμπε επικεντρώνει το ενδιαφέρον του σε ανθρώπους που ζουν στο περιθώριο της κοινωνίας, σε μια Αργεντινή που μαστιγίζεται από εκδηλώσεις βίας, εγκληματικότητας, κλοπών και διαφθοράς.

κοντά στα γεγονότα και κινηματογραφεί την ιστορία του, χρησιμοποιώντας ψηφιακή κάμερα. Οι νατουραλιστικές ερμηνείες των ηθοποιών - ερασιτέχνες και ηθοποιοί του θεάτρου - αντηχούν την ντοκιμαντερίστικη αισθητική της ταινίας, η οποία κέρδισε το βραβείο καλύτερης ταινίας πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη στο Φεστιβάλ του Μπουένος Άιρες. Ο Αλέχο Ερνάν Τάουμπε σπούδασε μουσική και κινηματογράφο, ενώ πριν γυρίσει το *Una De Dos* σκηνοθέτησε πολλά μουσικά videoclips και ντοκιμαντέρ.

Τ.Π.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 20:00

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΘΩΜΑΔΑΚΗ ΜΑΡΙΑ ΚΛΩΝΑΡΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΕΣ

ΣΕΛΒΑ: ΕΝΑ ΠΟΡΤΡΕΤΟ ΤΗΣ ΠΑΡΒΑΝΕ ΝΑΒΑΪ

SELVA: UN PORTRAIT DE PARVANE NAVAÏ

της Μαρίας Κλωνάρη (Γαλλία, 1983)

Το κινηματογραφικό πορτρέτο είναι για μένα ένας χώρος συνάντησης ανάμεσα σ' εκείνην που κινηματογραφεί κι εκείνην που κινηματογραφείται. Μπροστά στο φακό μου η Παρβανέ Ναβαΐ μετατρέπεται σε μεσολαβητή που έρχεται σε επαφή και βυθίζεται στην ενέργεια της Φύσης, ενώ η δική της ενέργεια ακτινοβολεί και αντηχεί στο δάσος («selva»). Η κάμερα μεγεθύνει και επεκτείνει την παρουσία της, μεταμορφώνοντας το δάσος σ' ένα χώρο φανταστικό. Η κάμερα γίνεται πινέλο ζωγράφου. Χοροί που οδηγούν στην έκσταση και εξωσωματικές προβολές. Η Σέλβα είναι το πορτρέτο-ταξίδι μιας γυναίκας που συναντά στο ασυνείδητο. Μ.Κ.

ΠΤΩΣΕΙΣ. ΕΡΗΜΟΣ. ΣΥΝ / CHUTES. DESERT. SYN

της Κατερίνας Θωμαδάκη (Γαλλία, 1985)

Η πτώση σαν ένα σωματικό, μουσικό, υπαρξιακό μοτίβο. Η Συν Γκερέν λέει: «Αφήνομαι να πέσω, εγκαταλείπω τον εαυτό μου στη σπείρα της βαρύτητας, πυροδοτούμενη από την έλλειψη ισορροπίας ή την πτώση στο κενό. Προβαλλόμενη ενέργεια. Η σύντομη στιγμή του μετεωρισμού, του πετάγματος πριν από το σοκ. Η πτώση και η αναπήδηση. Η συντριβή πάνω στην άμμο». Πλάγιοι και οριζόντιοι άξονες της κίνησης στο χώρο, επέκταση και κατακερματισμός στο χρόνο, δομημένα γεγονότα και τυχαίες παραλλαγές. Η πτώση ως χορός μετεωρισμού. Κ.Θ.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Παύλος Ζάννης, 12:00

ΡΕΚΒΙΕΜ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟ ΑΙΩΝΑ

REQUIEM POUR LE XXème SIECLE

Κ. Θωμαδάκη, Μ. Κλωνάρη (Γαλλία/Ελλάδα, 1994)

Αυτό είναι το 18ο έργο του «Κύκλου του Άγγελου» με τον οποίο ασχολούμαστε από το 1985, ένα σύνολο έργων με διαφορετικά μέσα δομημένο γύρω από μια ιατρική φωτογραφία ενός ερμαφρόδιτου που βρέθηκε στα αρχεία του Δρος Γεωργίου Κλωνάρη, πατέρα της Μαρίας, και την οποία συνδέσαμε με την έννοια του «Άγγελου». Στο Ρέκβιεμ για τον 20ό αιώνα η φωτογραφία συσχετίζεται με εικόνες που ανήκουν στη συλλογική μνήμη του αιώνα μας. Το έργο έχει δομηθεί πάνω στη δραματική ένταση ανάμεσα στη βία του πολέμου, μόνιμα επαναλαμβανόμενη, και την παρουσία του «Άγγελου» με τα δεμένα μάτια, σώμα της διαφοράς με διφορούμενη υπόσταση: παρατηρητής, μάρτυρας, θύμα ή δικαστής. Κ.Θ.-Μ.Κ.

PERSONAL STATEMENT

Κ. Θωμαδάκη, Μ. Κλωνάρη (Γαλλία, 1994)

Το Personal Statement, παρουσιάζει φωτογραφικές επεξεργασίες του ίδιου ιατρικού ντοκουμέντου, της εικόνας ενός ερμαφρόδιτου, προερχόμενης από τα αρχεία του Δρος Γεωργίου Κλωνάρη. Οι εικόνες του διφορούμενου ατόμου ξεδιπλώνονται από πάνω προς τα κάτω, ενώ γυναικεία χέρια (Κ.Θ.) απλώνονται για να χαϊδέψουν αυτό το αμφίρροπο σώμα. Η φωνή off (Μ.Κ.) απευθύνεται στο φωτογραφημένο άτομο. Κ.Θ.-Μ.Κ.

PULSAR

Κ. Θωμαδάκη, Μ. Κλωνάρη (Γαλλία/Ελλάδα, 2001)

Pulsar: σύντμηση του αστρονομικού όρου Pulsating star (Παλλόμενος αστέρας). Στον «Κύκλο του Άγγελου» δημιουργούμε συσχετισμούς ανάμεσα στο ανθρώπινο σώμα και τα αστρονομικά σώματα. Η αυτοσχεδιαστική περφόρμανς της Μ.Κ. είναι ένας αρνητικός χορός ανάμεσα στην ηδονή και την καταστροφή, μια μαύρη και μπλε γλώσσα σώματος που παλεύει με το λευκό της οθόνης και προκαλεί μια έκρηξη πυροτεχνημάτων. Κ.Θ.-Μ.Κ.

QUASAR

Κ. Θωμαδάκη, Μ. Κλωνάρη (Γαλλία/Ελλάδα, 2003)

Quasar: σύντμηση του αστρονομικού όρου Quasi Stellar radiosource. Όλο το φωτογραφικό υλικό στο Quasar προέρχεται από αστρονομικές φωτογραφίες, τις οποίες επεξεργαστήκαμε ψηφιακά και τις μετατρέψαμε σε κυματοειδή μοτίβα συστολής και διαστολής ή στροβιλιζόμενων μορίων. Το Quasar είναι ένα ακόμα κοσμολογικό εγχείρημα στην αλυσίδα των γυναικείων κοσμογονιών μας. Κι ακόμα ένα έργο πάνω στο βλέμμα. Κ.Θ.-Μ.Κ.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Μουσείο Κινηματογράφου, 20:00

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Ronit Elkabetz

πρωταγωνίστρια της ταινίας *Or, η χρυσοφρένια*

[...] Πριν ακόμα διαβάσω το σενάριο, ήξερα ότι θα παίξω αυτό το ρόλο γιατί ήθελα να συμμετάσχω σε όλη αυτή την ιστορία σχετικά με την εκπόρνευση. Ήθελα να αφηγηθώ μέσα από το σώμα μου την ιστορία αυτών των γυναικών που ο κόσμος νομίζει ότι είναι ωραία, ένα είδος «Pretty Woman» όπως την παρουσιάζουν οι Αμερικάνοι, αλλά που δεν είναι καθόλου έτσι. Πρόκειται για κάτι πραγματικά τραγικό και καθόλου εξωτικό. Η προετοιμασία που έκανα για το ρόλο ήταν πάρα πολύ σωματική και οδυνηρή. Αλλά ήμουν πάρα πολύ περήφανη που έδωσα ζωή σε ένα χαρακτήρα, τόσο πολύ κοντά στον θάνατο. Ξαν καλλιτέχινδα με ενδιαφέρει να εκφράζω την αλήθεια της ανθρωπότητας και να πληρώσω την τιμή γι' αυτό. Σ' αυτή την ταινία υπάρχουν στιγμές που η αλήθεια είναι τόσο άγρια όπως είναι στην πραγματικότητα. Δεν πρόκειται δηλαδή για την αλήθεια μιας ταινίας, αλλά για την αλήθεια της πραγματικότητας. Αυτές οι γυναίκες που έχουν συναντήσει από έναν έως τριάντα άνδρες και το σώμα τους τρέχει αίματα από τη βίαιη συμπεριφορά αυτών των ανδρών, αυτό είναι μια πραγματικότητα. Κυκλοφορεί μια αντίληψη ότι είναι επιλογή τους, αλλά δεν είναι επιλογή τους. Καμία γυναίκα δεν γίνεται πόρνη από επιλογή. Φτάνουν να εκδοθούν αφού τις έχουν κακομεταχειριστεί, αφού έχουν βιαστεί, μπορεί να είναι σε βαθιά κατάθλιψη. Αλλά δεν είναι επιλογή, είναι σκληριότητα.

[...] Για να προετοιμαστώ για το ρόλο, στάματσα για πολύ καιρό να περιποιούμαι τον εαυτό μου. Αφέθηκα εντελώς, πήρα εννέα κιλά, δεν έκανα σπορ. Πέρα από αυτή τη σωματική προετοιμασία υπήρχε και μια άλλη πλευρά. Να έρθω σε επαφή με τον ατελείωτο πόνο του χαρακτήρα και να βρω ένα τρόπο να δώσω το χέρι σε αυτές τις γυναίκες για να τους δείξω ότι σε όλο τον κόσμο προσπαθούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό. Ήθελα πάρα πολύ όταν έρθουν αυτές οι γυναίκες και δουν την ταινία, να νιώσουν ότι βλέπουν κάτι αληθινό για τη ζωή τους. Υπάρχει μια αντίληψη που κυκλοφορεί γι' αυτές τις γυναίκες περί ομορφιάς και εξουσίας πάνω στους άνδρες αλλά η πραγματικότητα απέχει πολύ. Αυτές οι γυναίκες έχουν τόσο πολύ υποφέρει, που μέσα στους δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα, δεν υπάρχει ζωή. Και αυτή είναι μια αλήθεια για την οποία κανείς δεν μιλάει.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Μικρή ελευθερία / Kleine Freiheit

του Γιουκσέλ Γιαβούζ (Γερμανία, 2003)

Ο Μπαράν, ένας νεαρός Κούρδος, ζει στο Αμβούργο. Η αίτησή του για άσυλο έχει απορριφθεί και η ημερομηνία της απέλασής του έχει οριστεί, καταφέρνει όμως να μείνει στη Γερμανία παράνομα. Γνωρίζεται με τον Τσερνόρ, έναν Αφρικανό, ο οποίος κάνει εμπόριο ναρκωτικών. Οι δύο νεαροί γίνονται φίλοι. Μια μέρα, εμφανίζεται στη γειτονιά ο Σελίμ, ένας Κούρδος τον οποίο ο Μπαράν κατηγορεί για το θάνατο των γονιών του...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 14:30

Ο παρείσακτος / L' intrus

της Κλερ Ντενί (Γαλλία, 2004)

Μια καρδιά γεμάτη πάθος: το ταξίδι του Λουί Τρεμπόρ διαγράφει έναν κύκλο, την καμπύλη της Γης όπως εγώ τη φαντάζομαι. Από τα βουνά της Γαλλίας έως τα σύνορα της Ελβετίας, από τη Γενεύη στο Πουσάν της Νότιας Κορέας, κι από κει στο νότιο Ειρηνικό. Ο Λουί Τρεμπόρ κρύβεται. Νιώθει ότι τον παρακολουθούν. Το σώμα του είναι δυνατό κι αισθησιακό, αλλά η καρδιά του δεν θα αντέξει για πολύ ακόμα. Επενδύει τα πάντα σε μια καινούργια ζωή με μια καινούργια καρδιά - μια πιο ελεύθερη, πιο όμορφη ζωή, μια ζωή χωρίς εμπόδια, τύψεις, ή όνειρα...

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Ο γείτονας / Der Nachbar

του Γκετζ Σπίλμαν (Αυστρία, 1993)

Σε ένα παλιό προάστιο της Βιέννης γεμάτο ετοιμόρροπα σπίτια, ο ηλικιωμένος Ρούντολφ Πάβλικ ζει μια ήσυχη ζωή, χωρίς εκπλήξεις ή κινδύνους. Όλη του τη ζωή έτσι την έχει περάσει. Όταν ο γείτονάς του πεθαίνει και στο σπίτι του έρχονται καινούργιοι ενοικιαστές, η ζωή του Ρούντολφ θα αλλάξει. Ο Χέρμπερτ είναι ένας μικροκακοποιός. Η Μικαέλα από την Τσεχία είναι η φίλη του και η Άγκνες η κόρη της. Ο Ρούντολφ μισεί τον Χέρμπερτ από την πρώτη στιγμή που τον βλέπει, ενώ αντίθετα τη Μικαέλα την ερωτεύεται σε βαθμό εμμονής...

Götz Spielmann Spotlight - Παύλος Ζάννας, 17:00

Μετά το χθες / Masnap

του Ατίλα Γιάνις (Ουγγαρία, 2004)

Στα βουνά του Κουρδιστάν ο 13χρονος Σοράν εγκαθιστά κεραίες τηλεόρασης και δορυφορικά πιάτα για τους συγχωριανούς του, που αγωνιούν να παρακολουθήσουν τα νέα της πτώσης του Σαυτάμ. Ο Σοράν είναι και ο αδιαμφισβήτητος αρχηγός των συνομηλίκων του, οι οποίοι τον λατρεύουν. Ο Σοράν ερωτεύεται την Αγκρίν, ήδη μητέρα σε ηλικία 14 ετών...

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Palindromes

του Τοντ Σολόντζ (ΗΠΑ, 2004)

Η δωδεκάχρονη Αβίβα Βίκτορ θέλει να γίνει μαμά. Κάνει ότι μπορεί ώστε αυτό να γίνει πραγματικότητα, και σχεδόν το πετυχαίνει, αλλά τελικά μπαίνουν εμπόδιο οι συνετοί γονείς της. Κι έτσι το σκάει από το σπίτι, αποφασισμένη πάντα να μείνει έγκυος, με οποιονδήποτε τρόπο. Αντ' αυτού, βρίσκεται χαμένη σ' έναν άλλο κόσμο, έναν κόσμο λιγότερο συνετό, ίσως, αλλά που εγκυμονεί κι αυτός πολλές διαφορετικές πιθανότητες...

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 20:30

Ερωτικό καλοκαίρι / My summer of love

του Πάβελ Παβλικόβσκι (Ολλανδία, 2004)

Η Μόνα ζει με τον αδελφό της Φιλ. Η Τάμσιν είναι πλούσια και κακομαθημένη. Η Μόνα και η Τάμσιν συναντιούνται στα χωράφια πάνω από το ήσυχο χωριό όπου ζουν και, παρά τις διαφορές τους, γεννιέται ανάμεσά τους μια έντονη φιλία. Ενώ η Τάμσιν είναι υπερβολική και ευφάνταστη, η Μόνα είναι προσγειωμένη, με κυνικό χιούμορ. Η Τάμσιν γοητεύεται από τη Μόνα, αλλά και η Μόνα μαγεύεται από την Τάμσιν. Και οι δυο τους θέλουν να ξεφύγουν από τη ζωή που ζουν...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 22:00

Χαζό αγόρι / Garçon stupide

του Λιονέλ Μπάε (Ελβετία, 2003)

Ο Λοίκ, 21 ετών, ζει στην εξοχή έξω από το Φριμπούρ. Μοιράζει το χρόνο του ανάμεσα στη δουλειά του σε μια σοκολατοποιία την ημέρα, ο-

Ο γύρος του κόσμου σε μια ιστορία

μοφυλοφιλικές περιπέτειες τη νύχτα, και τη Μορί, παιδική του φίλη, στο σπίτι της οποίας κοιμάται ύστερα από τα ξενύχτια του στην πόλη. Μεσ στην εξαψη της εφηβείας, ο Λοίκ αντιμετωπίζει το σεξ καταναλωτικά, χωρίς να αναλογίζεται τις αληθινές του προσδοκίες. Κι ύστερα υπάρχει ο Λιονέλ - παρών στον θεατή μόνον ως μια φωνή εκτός πλάνου. Πρόκειται για έναν παράξενο φίλο του οποίου τα λόγια προβληματίζουν τον Λοίκ, αλλά και του δείχνουν ένα νέο τρόπο να σκέφτεται...

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Τα παπούτσια του νεκρού άντρα / Dead man's shoes

του Σέιν Μέντους (Μ. Βρετανία, 2004)

Ο Ρίτσαρντ πάντα προστάτευε τον μικρό του αδελφό, Άντονι. Ο Ρίτσαρντ είναι δυνατός και δίκαιος, ενώ ο τρυφερός και καλότροπος Άντονι είναι αγαθός και εύπιστος. Όταν ο Ρίτσαρντ φεύγει από το χωριό όπου μεγάλωσαν για να πάει στο στρατό, τον Άντονι αναλαμβάνει ο Σόνι, ένας δεσποτικός και μοχθηρός έμπορος ναρκωτικών που ζει κι αυτός στο χωριό. Ο Άντονι γίνεται ένα είδος κατοικίδιου ή παιχνιδιού για τη συμμορία του Σόνι. Επτά χρόνια αργότερα, ο Ρίτσαρντ επιστρέφει για πάρει την εκδίκησή του...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 00:00

Lionel Baier

Το Χαζό Αγόρι είναι μια αρκετά σκληρή ταινία, που παρακολουθεί την διπλή ζωή του νεαρού της ήρωα: το πρωί δουλεύει στο εργοστάσιο, το βράδυ ικανοποιεί χωρίς φραγμούς τις σεξουαλικές του ορέξεις. Την ίδια στιγμή, κρατά ανοιχτή μια δίοδο επικοινωνίας με το σινεμά.

Είναι αυτοβιογραφική η ταινία σας, κι αν ναι σε ποιο βαθμό;

Κατά κάποιον τρόπο είναι, αλλά δεν θα έλεγα ότι είμαι μόνο ένας από τους χαρακτήρες της ταινίας. Υπάρχουν επίσης στοιχεία του κεντρικού χαρακτήρα με τα οποία εγώ δεν έχω καμία σχέση, δεν έχω δουλέψει ποτέ σε εργοστάσιο για παράδειγμα. Θα έλεγα λοιπόν ότι έχω μια στενή συγγένεια, είμαι κάτι σαν ξάδερφός του, αλλά όχι ο ίδιος. Άλλωστε ο καθένας μπορεί να αναγνωρίσει κάποια πράγματα σε αυτόν τον χαρακτήρα, επειδή αυτή ιστορία ουσιαστικά ισχύει για όλους. Ακόμα κι αν κάποιος δεν έχει παρόμοιες σεξουαλικές εμπειρίες, περνάει σίγουρα μια μεταβατική κατάσταση γύρω στα 19-20 και αντιμετωπίζει προβλήματα με το σώμα του.

Γιατί όμως "χαζός" (ηλίθιος, ακριβέστερα) ο ήρωας; Θα τον χαρακτηρίζατε περισσότερο ως χαμένο, κάποιον που προσπαθεί να προσανατολιστεί.

Ναι, έτσι είναι. Άλλωστε κατά την διάρκεια των γυρισμάτων έλεγα στον Πιερ (σ.σ. τον νεαρό πρωταγωνιστή του) "μην παίζεις σαν ηλίθιος". Τον χαρακτηρισμό αυτό θα του τον δώσει κά-

ταινία φυσικά είναι αποκλειστικά μυθοπλαστική, όμως υπάρχουν όντως κάποιες αφηγηματικές τακτικές που θυμίζουν ντοκιμαντέρ. Αυτό έχει να κάνει με τον κεντρικό ήρωα και τα προσωπικά του αντανακλαστικά απέναντι στη ζωή του. Νιώθει την ανάγκη να μιλήσει σε κάποιον, κι αυτός ο κάποιος είναι τελικά ο εαυτός του. Υπάρχει πάντως, παρά την έντονη οληθοφάνεια, ένα πιο ρομαντικό και αισιόδοξο στοιχείο στις ταινίες μου, από την άποψη ότι διατηρείται η πίστη στα συναισθήματα. Μάλλον σε αυτό το σημείο διαφέρω από το Γκασπάρ Νοέ!

ποιος ππου θα παρατηρήσει φευγαλέα τη συμπεριφορά του και θα βγάλει ένα βιαστικό συμπέρασμα. Όπως σας είπα όμως, βρίσκεται σε μια κρίσιμη περίοδο κι έχει χρόνο για να βρει τον δρόμο του.

Η ταινία σας είναι ένας συνδυασμός δράματος, ντοκιμανταριστικού στιλ και της ατμόσφαιρας των ταινιών του Γκασπάρ Νοέ. Συμφωνείτε με αυτές τις παρατηρήσεις;

Αν και δε μου αρέσουν οι ταινίες του Γκασπάρ Νοέ, καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις. Η

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Περιδιαβαίνει με άνεση από το κινηματογραφικό είδος στο άλλο, για να τα απορρίψει ολοκληρωτικά. Τι θέλει τελικά ο Götz Spielmann από το κοινό των ταινιών του; «Με πολύ λίγα λόγια, όταν βγαίνουν από την αίθουσα να νιώθουν πιο ευτυχισμένοι».

Götz Spielmann

Μια ταινία μυθοπλασίας είναι πάντα ένα ψέμα

Μου έκανε εντύπωση ο τρόπος με τον οποίο απεικονίζετε τις «παγωμένες» σχέσεις μεταξύ των ηρώων. Είχατε κάτι τέτοιο στο μυαλό;

Αυτή είναι μια δύσκολη ερώτηση. Καταρχήν, οι σχέσεις μεταξύ των χαρακτήρων στο *Antares* όντως δεν είναι τόσο ζεστές. Αυτό όμως είναι αναγκαίο, επειδή η αφήγηση μιας ιστορίας προϋποθέτει την ύπαρξη μιας σύγκρουσης. Ο δεύτερος σκοπός μου από κει και πέρα, από άποψη φόρμας, είναι να κρατήσω το κοινό σε κάποια απόσταση από αυτό που παρακολουθεί. Μου αρέσει πολύ η απόσταση όταν είμαι εγώ ο θεατής μιας ταινίας αλλά και όταν διαβάζω ένα βιβλίο. Όταν αντιλαμβάνομαι ότι ο δημιουργός πιάζει την κατάσταση και προσπαθεί να με χειραγωγήσει συναισθηματικά, μου δημιουργείται έντονη δυσάρεσκεια. Πιστεύω ότι η απόσταση είναι ένδειξη σεβασμού προς το κοινό.

Ποιοι είναι οι αγαπημένοι σας δημιουργοί; Διακρίνω κάποιες επιρροές από τον Αντονιόνι.

Πιθανότατα έχετε δίκιο, ο Αντονιόνι είναι ένας σκηνοθέτης που θαυμάζω πάρα πολύ και τον συγκαταλέγω ανάμεσα στους κορυφαίους, μαζί με τον Ταρκόφσκι, τον Φελίνι και το Μπέργκμαν. Πάντως η δική μου απόσταση έχει να κάνει μόνο με το πώς αφηγούμαι την ιστορία, δεν είναι ψυχρή και χωρίς συναισθήματα.

Ποιο είναι το συμπέρασμά σας για τις σύγχρονες σχέσεις; Είναι υγιείς; Στο *Antares* υπάρχει ένα σημειολογικό παιχνίδι με το χώρο του νοσοκομείου. Το νοσοκομείο έχει μια διττή σημασία: δεν είναι μόνο χώρος ασθένειας αλλά και χώρος θεραπείας! Αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς στις σχέσεις μας, όλες περιέχουν συγκρούσεις και προβλήματα. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι οι σχέσεις νοσούν, είναι πιο νοσηρό φαινόμενο η εικόνα ενός υπέροχου κόσμου χωρίς προβλήματα. Τότε δηλαδή που όλα μένουν κρυμμένα.

Κάπως έτσι δεν θάβεται συνήθως το σεξουαλικό ένστικτο;

Δεν είμαι σίγουρος αν μπορώ να απαντήσω, δεν είμαι ειδικός σε τόσο σύνθετα κοινωνικά ζητήματα. Νομίζω ότι η σεξουαλικότητα, όπως προσπαθώ να τη δείξω, είναι κάτι πολύ βαθύ και σημαντικό, είναι ουσιαστικά ένα ρίσκο. Οι δυτικές κοινωνίες είναι μεν υπερ-σεξουαλικές, αλλά όχι με έναν ειλικρινή τρόπο. Η σεξουαλικότητα στην πορνογραφία απεικονίζεται ως μια υπόθεση που αφορά μόνο το ανθρώπινο σώμα, και όχι τον συναισθηματικό κόσμο. Η δεύτερη παράμετρος είναι το κίτς. Η εικόνα του σεξ παραιοποιείται, παρουσιάζεται σαν κάτι πολύ τρυφερό και εύκο-

λο, αρκεί να θυμάσαι κάποιους κανόνες και ποιο κουμπί να πατήσεις και όλα θα πάνε καλά! Αυτό είναι φυσικά ένα ψέμα, καθώς πολύ σπουδαίο ρόλο παίζουν υπαρξιακά ερωτήματα και βαθύτερες επιθυμίες. Η λαχτάρα να ενωθείς με τον άλλο, κάτι που δε μπορεί όμως να γίνει ποτέ, όπως και να ξεχάσεις αυτό που είσαι. Όπου υπάρχουν τέτοιου είδους αγωνίες υπάρχουν και προβλήματα, όμως η ζωή μας δεν είναι άσχημη εξαιτίας τους. Η ζωή είναι ωραία, πιστεύω στην αξία της, όπως και στις δυσκολίες που έχει.

Πώς θα ορίζατε το στιλ σας; Ως ρεαλιστικό με κάποιες, ίσως, δόσεις ιμπρεσιονισμού;

(Μετά από αρκετή σκέψη) Το ζήτημα του στιλ, όπως εγώ το αντιλαμβάνομαι, προχωράει σε αρκετό βάθος. Για μένα το στιλ δεν είναι μια αφηρημένη έννοια, αλλά σχετίζεται με την αναζήτηση της προσωπικής αλήθειας του σκηνοθέτη και την προσπάθεια να εκφραστεί στην κινηματογραφική γλώσσα που του ταιριάζει με ειλικρίνεια. Είναι δύσκολο για μένα να το προσδιορίσω, αλλά θα έλεγα ότι

“Από τη μία με ενδιαφέρει ο ρεαλισμός, που έχει να κάνει με την αυθεντικότητα της ιστορίας και των χαρακτήρων μου. Από την άλλη επιθυμώ μια καθαρή κινηματογραφική φόρμα, που να είναι πολύ προσωπική.”

υπάρχουν δύο πτυχές που με απασχολούν έντονα, οι οποίες κατά κάποιον τρόπο είναι αντίθετες μεταξύ τους. Από τη μία με ενδιαφέρει ο ρεαλισμός, που έχει να κάνει με την αυθεντικότητα της ιστορίας και των χαρακτήρων μου. Από την άλλη επιθυμώ μια καθαρή κινηματογραφική φόρμα, που να είναι πολύ προσωπική. Δεν είμαι υπέρ της έμφασης στο στιλ πάντως. Για παράδειγμα, δεν μου αρέσει το Δόγμα 95, που προσποιείται ότι είναι ντοκιμαντέρ χωρίς φυσικά να είναι. Μια ταινία μυθοπλασίας είναι πάντα ένα ψέμα.

Θα χαρακτηρίζατε τις ιστορίες σας ως περισσότερο τοπικές ή οικουμενικές;

Θα έλεγα με σιγουριά το δεύτερο. Δεν εξειδικεύομαι στις συνθήκες ζωής στην Αυστρία, αυτά θα μπορούσαν να συμβούν οπουδήποτε. Σε όποια φεστιβάλ έχω βρεθεί, το κοινό ένιωθε κοντά με αυτές τις ιστορίες, άρα κάπως θα πρέπει να τις αναγνωρίζει. Ίσως από την άλλη να είναι χαρακτηριστικό της συμπεριφοράς πολλών Αυστριακών δημιουργών, οι οποίοι προσπαθούν να πραγματοποιούν ριζικές τομές.

Πιστεύετε στην κατηγοριοποίηση των ταινιών σας σε είδη;

Όχι, όχι, τα είδη δεν με ενδιαφέρουν. Για μένα το σινεμά είναι μια πολύ προσωπική επικοινωνία μεταξύ του κοινού και του δημιουργού. Όταν βλέπω μια ταινία προσδοκώ την ύπαρξη μιας προσωπικής γραφής, επειδή μόνο έτσι επιτυγχάνεται η πραγματική επικοινωνία. Όταν αναλώνονται στα υπάρχοντα είδη και στα κλισέ, απλώς συμπληρώνεις φόρμες δοσμένες εκ των προτέρων. Όμως η προσωπική επικοινωνία είναι αυτό που λείπει από τον κόσμο μας, που γίνεται όλο και πιο μονοδιάστατος. Οι χώρες και οι πόλεις μοιάζουν όλο και περισσότερο μεταξύ τους, οι άνθρωποι διαβάζουν τα ίδια βιβλία και βλέπουν τις ίδιες ταινίες. Όμως η πεμπτουσία του κόσμου είναι η ποικιλία και η διαφορετικότητα. Άρα το ζητούμενο είναι μια ριζοσπαστικά προσωπική άποψη, και τα παγωμένα κινηματογραφικά είδη δε μπορούν να εξυπηρετήσουν κάτι τέτοιο.

Ποια είναι η εικόνα που έχετε διαμορφώσει από το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης μέχρι τώρα;

Μου αρέσει πολύ το μέγεθος του φεστιβάλ, πιστεύω ότι είναι το ιδανικό, σε ανθρώπινες διαστάσεις. Τα μεγάλα φεστιβάλ είναι περισσότερο αγορές ταινιών, και σε τέτοιους ρυθμούς κινούνται. Όμως αυτό δε με αφορά, εγώ είμαι καλλιτέχνης και όχι επιχειρηματίας.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

2011000 2011000011 0
**Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
 ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ**

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr

45th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson πρωταγωνιστεί στο 45^ο
 Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 19-28 Νοεμβρίου 2004 · www.filmfestival.gr

Μαγικές εικόνες που έρχονται να δώσουν
 μια άλλη διάσταση στην καθημερινότητά μας.

45^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Η έμπνευση παίρνει δεκάδες μορφές

και γίνεται δημιουργία σε μια πόλη

που γιορτάζει. Το Jameson, χορηγός των

«Βραβείων Κοινού καλύτερης Ξένης και

Ελληνικής ταινίας» υποστηρίζει δυναμικά αυτή

τη μεγάλη εκδήλωση. Εσείς απλά, ζήστε

στον μαγικό κόσμο του κινηματογράφου και

απολαύστε ξεχωριστές στιγμές,

παρέα με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

www.jameson.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Πριν τη νύχτα

του Τίμωνα Κουλμάση

Η Αν, η Μαρία και η Δάφνη: τρεις διαφορετικές γυναίκες, τρεις διαφορετικές ιστορίες που, απρόσμενα, αλληλοδιαπλέκονται. Η Αν, μέσα στον κυκεώνα των αλλαγών του 1989, κλείνεται στον εαυτό της και αναζητά την αλήθεια στην ποίηση. Η Μαρία, παλιά «αγωνίστρια» στο αντάρτικο πόλεων, κρύβεται το 2003, εν μέσω της αντιτρομοκρατικής υστερίας, από την αστυνομία που την έχει βάλει στόχο. Και τέλος η Δάφνη, που ζει με το σύζυγό της το Στάθη, μια ήρεμη ζωή, αλλά κρύβει χρόνια τώρα μια βαθιά προσωπική πληγή, προσπαθώντας να ισορροπήσει ανάμεσα στον ανθρωπισμό της και τον ανελέητο κυνισμό της επιστήμης. Και οι τρεις τους βρίσκονται εγκλωβισμένες στον ασφυκτικό κλοιό μιας εξωτερικής σκληρότητας και αυταρχικότητας, στις οποίες δεν έχουν να αντιτάξουν παρά την εσωτερικότητα, τον ιδεαλισμό και την ποίηση. Η προσπάθειά τους είναι κοινή: να ελευθερωθούν, να βγάλουν την πρωταρχική τους κραυγή, πριν να είναι πολύ αργά, «Πριν τη νύχτα»... Το φιλμ είναι το ντεμπούτο του στη μυθοπλασία του Τίμωνα Κουλμάση, σκηνοθέτη γνωστού από τη θητεία του στο ντοκιμαντέρ (*Οι δρόμοι του ρεμπέτικου*, *Σινσός-τοπογραφία της μνήμης* κ.ά.). Πρόκειται για μια εξαιρετικά προσεγμένη αισθητικά ταινία, που αρθρώνοντας το λόγο της σε μια αμιγώς κινηματογραφική γλώσσα, αποτελεί συνολικά μια ενδιαφέρουσα και καινοτόμο πρόταση. Ειδικά τα ασπρόμαυρα μεταλαχολικά πλάνα των άδειων ουρανών συνδυάζονται αρμονικά με τον ποιητικό λόγο

Η Αν, η Μαρία και η Δάφνη αναζητούν μέσα στη σύγχυση τη δική τους αλήθεια.

και τα συναισθήματα των ηρωίδων. Τις τρεις γυναίκες υποδύονται οι Μαρία Κεχαγιόγλου, Μαρία Πρωτόπαππα και Σοφία Μιχοπούλου. Τη διανομή συμπληρώνουν οι Δημήτρης Ξανθόπουλος, Κώστας Ανταλόπουλος, Anne Leroy και Jérôme Keen.

Γ.Π.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 22:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Με την καρδιά και το μυαλό...

Τίμων Κουλμάσης, σκηνοθέτης της ταινίας

Η προηγούμενη σας απόπειρα στη μυθοπλασία ήταν μια μεσαίου μήκους ταινία πριν από 13 χρόνια. Έκτοτε ασχοληθήκατε αποκλειστικά με το ντοκιμαντέρ. Πώς αποφασίσατε να επιστρέψετε τώρα στη μυθοπλασία; Το 1986, πριν 18 χρόνια, γύρισα την πρώτη μου ταινία, μεγάλου μήκους, με τίτλο *The Waste Land - Ερημη Χώρα* και το 1989 μια μεσαίου μήκους, *Το Όνειρο της Σαπούς*, περισσότερο πειραματική, κάποιες σκηνές της οποίας χρησιμοποίησα στο *Πριν τη Νύχτα*. Είναι δύο αρκετά προσωπικές ταινίες που έκανα νέος. Μετά από αυτές ένιωσα την επιθυμία να κοιτάξω τον κόσμο όπως είναι, πιο άμεσα, να μην τον δημιουργήσω με μένα ως αφετηρία. Οι ταινίες μυθοπλασίας μου έμαθαν να διηγούμαι μια ιστορία, πράγμα που εξηγεί την σταθερή αφηγηματική δομή των ντοκιμαντέρ μου. Σήμερα, νομίζω πως η εμπειρία του πραγματικού έχει οξύνει αρκετά το βλέμμα μου ώστε να μπορώ να δοκιμάσω μια πιο ελεύθερη έμπνευση χωρίς να χάσω την επαφή με τον κόσμο στον οποίο ζούμε. Η καρδιά και το μυαλό, αν θέλετε, αυτή τη φορά μαζί. Έτσι, στην ταινία *Πριν τη Νύχτα* υπάρχουν στιγμές απολύτως ποιητικές ενώ άλλες είναι ντοκιμαντερίστικες (όπως οι γυρισμένες σε σούπερ-οκτ εικόνες όπου βλέπουμε στρατιώτες του κόκκινου στρατού στο ανατολικό Βερολίνο, το 1989, λίγο μετά την πτώση του Τείχους). Είναι η σχέση των δύο που βρίσκω ενδιαφέρουσα. Θα συνεχίσω σ' αυτό το δρόμο.

Οι τρεις ηρωίδες σας μοιάζουν νομοτελειακά να συντρίβονται απέναντι στην αμείλικτη κοινωνική πραγματικότητα που αντιμάχονται. Αυτή δεν είναι μια κάπως απαισιόδοξη θέση;

Δεν θεωρώ πως το *Πριν τη Νύχτα* είναι μια ταινία χωρίς ελπίδα. Τα πρόσωπα θέτουν σημαντικά ερωτήματα και παλεύουν ενάντια σε μια, αναμφίβολα, απελπιστική κατάσταση. Τουλάζονται στον ζων απόλυτα. Ζουν ελεύθερα. Πιστεύουν ουσιαστικά στην αναπαλλοτρίωτη ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Πράγμα που οδηγεί στην αμφισβή-

τηση κάποιων βεβαιότητων. Ο νόμος δεν είναι πάντα συνώνυμο της δικαιοσύνης. Οπότε αψηφούν τις συμβάσεις, αποδέχονται απολύτως τις δύσκολες επιλογές τους. Πράγμα σπάνιο στην εποχή μας. Και προπαντός, νομίζω πως δεν είναι τα πάντα η αφήγηση. Η ταινία ψάχνει την ομορφιά απ' την πρώτη ως την τελευταία εικόνα.

Παρακολουθώντας την ταινία, διακρίνει κανείς στη γραφή σας συγγένειες με το σινεμά του Bela Tarr. Ποιοι άλλοι δημιουργοί έχουν συμβάλει στη διαμόρφωση του ύφους σας;

Πράγματι θαυμάζω τον Bela Tarr. Μου αρέσει πολύ η ασπρόμαυρη εικόνα του κι η αντίληψη του χώρου και του χρόνου στις ταινίες του, που εκφράζεται σχεδόν αποκλειστικά με μονοπλάνα. Όμως είμαι λιγότερο απελπισμένος. Και δεν έχω ούτε τα μέσα του, ούτε την καταπληκτική του επιδεξιότητα. Τα έργα του τα ανακάλυψα τελευταία. Είμαι περισσότερο παιδί [εγγονός:] της Nouvelle Vague. Ο Godard έλεγε πως για να αξίζει μια ταινία, έπρεπε να είναι λίγο φιλόσοφος, λίγο ποιητής, λίγο τρομοκράτης... Χωρίς να θέλω φυσικά να συγκριθώ με το ταλέντο του, αυτός ο ορισμός του σινεμά με γοητεύει. Χαρακτηρίζει καλύτερα απ' οτιδήποτε θα μπορούσα να πω, την πρόθεση που στηρίζει τη δουλειά μου, είτε πρόκειται για ταινίες μυθοπλασίας, είτε για ντοκιμαντέρ.

Η ταινία έχει εξασφαλίσει ήδη διανομή στις αίθουσες. Πώς πιστεύετε ότι θα την αντιμετωπίσει το ελληνικό κοινό; Τι ρόλο πιστεύετε ότι θα παίξει η πρώτη προβολή της στο Φεστιβάλ;

Ελπίζω η ταινία να προκαλέσει συζητήσεις. Επειδή τα θέματα που θέτει μας αφορούν όλους [η τρομοκρατία, η πρόοδος της τεχνολογίας...], πιστεύω πως δεν θα αφήσει αδιάφορους τους θεατές της, πως δε θα είναι απλά μια ακόμη ταινία. Το γεγονός ότι η ταινία συμμετέχει στο διεθνές διαγωνιστικό τμήμα νομίζω πως θα βοηθήσει να συναντηθούν κάποιοι ακόμη άνθρωποι μαζί της.

Μαρία Πρωτόπαππα
ηθοποιός της ταινίας

[...] Η ηρωίδα που υποδύομαι, η Δάφνη, επιλέγει να εγκαταλείψει την ησυχία και την ασφάλεια της ήσυχης και ...ακίνητης ζωής της βοηθώντας έναν άνθρωπο. Μια άγνωστη γυναίκα που την εμπνέει και της θυμίζει περιοχές της ψυχής και της ζωής της που είχε "θάψει". Λόγω ψυχικής συγγένειας και ανάγκης της να εξοφλήσει παλιά δικά της χρέη, λειτουργεί "ανθρωπιστικά". Ο ανθρωπισμός δίνει νόημα στην ύπαρξη. Η ικανότητα να αφουγκράζεσαι την ψυχή των ανθρώπων καθώς και η προθυμία ν' ασχοληθείς με τους άλλους ανιδιοτελώς, δυστυχώς διακρίνει ένα είδος ανθρώπων που τελεί υπό εξαφάνιση. Τα αποτελέσματα της προσφοράς στον Άνθρωπο, της αγάπης, σε μικρή και προσωπική κλίμακα ίσως στατιστικώς να μην πάνουν τόπο, είναι όμως θεαματικά γιατί προκαλούν θαύματα. Το γνωρίζουμε κυρίως όσοι έχουμε βοηθηθεί από τέτοιους ανθρώπους. Όσον αφορά την εσωτερικότητα, είναι το απαραίτητο αμυντικό τείχος! Πώς αλλιώς να κρατήσεις μακριά όλα τα σκουπίδια του σύγχρονου κόσμου;

[...] Δε συμμετείχα δωρεάν στην ταινία. Τα χρήματα ήταν λίγα για όλους, όμως ήταν πλούσια η εμπειρία για μένα. Κέρδισα τη χαρά της συμμετοχής και της τριβής με ένα ρόλο και με νέους ανθρώπους. Άλλωστε στο σινεμά και στο θέατρο, χρήματα και ικανοποίηση δυστυχώς δεν πάνε μαζί.

[...] Σ' αυτή την ταινία είχα περισσότερο χρόνο δουλειάς, σε σχέση με τις υπόλοιπες ταινίες στις οποίες είχα πάρει μέρος τα τελευταία πέντε χρόνια. Είχα πιο βαθιά και ακριβή συνεννόηση με το σκηνοθέτη, τον Τίμωνα Κουλμάση, πιο ζεστή σχέση με την συμπαίκτριά μου τη Μαρία την Κεχαγιόγλου και τους άλλους ηθοποιούς και το φοβερό συνεργείο. Ήταν οικογενειακή η ατμόσφαιρα και όχι τυπική. Ήταν ζεστοί οι άνθρωποι. Κι ο Τίμωνας με βοήθησε να αισθάνομαι πιο συγκεκριμένη στους στόχους μου και λιγότερο ανασφαλής και πρόχειρη από άλλες προσπάθειες μου.

[...] Νομίζω ότι οι δημιουργοί αυτής της ταινίας ουδέποτε στόχευσαν στην εμπορικότητα της. Το στοίχημα τους είναι καθαρά καθαρά καλλιτεχνικό. Φαντάζομαι, βέβαια, ότι όλες οι παρόμοιες ταινίες φιλοδοξούν να προκαλέσουν γενικώς το ενδιαφέρον, όμως όλοι γνωρίζουμε ότι τελικά προσελκύουν ειδικό κοινό.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

CC TV

του Βασίλη Κατσίκη

Ένας έφηβος παίρνει για δώρο γενεθλίων μια βιντεοκάμερα. Κατά λάθος όμως αυτή μπλοκάρει και η κασέτα δεν μπορεί να βγει, ενώ λειτουργεί και καταγράφει από μόνη της σε τυχαία χρονικά διαστήματα. Η κάμερα στέλνεται για επισκευή, μετά από μια ληστεία όμως, καταλήγει στα χέρια διαρρηκτών. Από κει και πέρα η κάμερα θα συνεχίζει να αλλάζει χέρια, καταγράφοντας τυχαία στιγμιότυπα της καθημερινής τους ζωής. Το ταξίδι της κάμερας ξεκινάει από την Ελλάδα και φτάνει μέχρι τα σύνορα του Αφγανιστάν με το Πακιστάν, στη Γένοβα και τα αιματηρά επεισόδια, για να καταλήξει στα χέρια μιας φοιτήτριας στην Αγγλία. Στο μεταξύ έχει καταγράψει στιγμές προσωπικές, στιγμές μοναχικές, στιγμές διασκέδασης, στιγμές πολιτικές, στιγμές ονειρού. Κομμάτια από την καθημερινή ζωή κάθε ανθρώπου, τα οποία συνιστούν ένα μοναδικό μωσαϊκό χαρακτήρων και πραγματικότητας. Ο πρωτοεμφανιζόμενος σκηνοθέτης ξεκινώντας από τη Θεσσαλονίκη χρησιμοποιεί στην ταινία του ως επί το πλείστον ερασιτέχνες ηθοποιούς και έχοντας ως βάση μια πρωτότυπη ιδέα, καταφέρνει με μοναδική αμεσότητα να πάρει από την αλήθεια τους..

Αποσπάσματα πραγματικότητας, κομμάτια ζωής

B.P.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 22:30

ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Τριλογία: Το λιβάδι που δακρύζει

του Θόδωρου Αγγελόπουλου

Το λιβάδι που δακρύζει είναι η πρώτη ταινία της Τριλογίας του Θόδωρου Αγγελόπουλου, η οποία, μέσα από αναφορές στον Θηβαϊκό Κύκλο, παρακολουθεί τη μοίρα του Ελληνισμού όπως αυτή καταγράφεται στη σχέση δύο ανθρώπων που πρωτοσυναντιούνται παιδιά το 1919, κατά τη φυγή των Ελλήνων από την Οδησό, για να χαθούν και να ξαναβρεθούν σε διαφορετικές χρονικές περιόδους, σε διάφορα σημεία του κόσμου, βιώνοντας τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα του 20ού αιώνα και των αρχών του 21ου. Η ηρωίδα της ταινίας είναι μια γυναίκα που σαν παιδί, έφηβη, σύζυγος, μητέρα, μοναχική γυναίκα θα γνωρίσει την προσφυγιά, τον θάνατο, την εξορία, αλλά και τον έρωτα, το τραγικό πάθος. Το όνομά της, είναι ένα όνομα σύμβολο: Ελένη. Είναι η πρώτη φορά, μετά την Αναπαράσταση του 1970, που ο Έλληνας σκηνοθέτης επιλέγει για κεντρικό πρόσωπο της ταινίας του, ένα φωτεινό, γεμάτο υγρασία (δακρυσμένο), πρόσωπο μιας γυναίκας. Το λιβάδι που δακρύζει εκτυλίσσεται ολόκληρο στην Ελλάδα, και χρονολογικά εξελίσσεται μεταξύ 1919 και 1945. Αρχίζει με την είσοδο του Κόκκινου Στρατού στην Οδησό και τη φυγή της εκεί ελληνικής παροικίας, και τελειώνει το 1949, με το τέλος του ελληνικού εμφυλίου πολέμου. Το λιβάδι που δακρύζει γυρίστηκε εξ ολοκλήρου στην Ελλάδα, στη λίμνη της Κερκίνης, όπου στήθηκε ένα ολόκληρο χωριό, και στη Θεσσαλονίκη, όπου χτίστηκε ένας προσφυγικός συνοικισμός.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 18:30

Clara Crivallero, ηθοποιός της ταινίας

[...] Συγκατοικούσα στην Αγγλία με τη βοήθη του σκηνοθέτη. Ο Βασίλης με είδε σε κάποια βίντεο που είχαμε τραβήξει ερασιτεχνικά και έτσι με επέλεξε και μου πρότεινε να συμμετέχω. Σπουδάζω υποκριτική και φωτογραφία και αυτή ήταν η πρώτη μου δουλειά σαν ηθοποιός στον κινηματογράφο.

[...] Για μένα η όλη εμπειρία ήταν περισσότερο σαν παιχνίδι, δεν το είδα σαν να κάνω μια κανονική μεγάλη ταινία. Έγινε πολύ αυθόρμητα και περάσαμε πολύ ωραία. Δεν είχα συνειδητοποιήσει τι ακριβώς συνέβαινε, μέχρι πριν μερικούς μήνες στην πραγματικότητα.

[...] Ακόμα κι αν στην ταινία η κοπέλα που υποδύομαι εμφανίζεται για πολύ λίγο, έχει παρελθόν. Γνωρίζοντας το παρελθόν της μου ήταν ευκολότερο να την κατανοήσω και να την ερμηνεύσω σ' αυτό το μικρό χρονικό διάστημα που τη βλέπουμε στην ταινία. Επίσης χρησιμοποίησα και πράγματα από τη δική μου ζωή, μιας και ο ρόλος είναι γραμμένος πάνω μου. Βέβαια υπήρχε και υπερβολή σε ορισμένα σημεία.

[...] Είδα μόνο ένα κομμάτι της ταινίας, κάποιες μόνο από τις ιστορίες. Δεν διάβασα ποτέ ολόκληρο το σενάριο της ταινίας και πιθανόν να είναι μια έκπληξη για μένα αυτό που θα δω. Βλέποντας το δικό μου κομμάτι αισθάνθηκα προφανώς πολύ περίεργα, μιας και είναι η πρώτη μου φορά. Αρχικά ήμουν πολύ αυστηρή με τον εαυτό μου.

Και μία και δύο και άπειρες ιστορίες

Βασίλης Κατσίκης, σκηνοθέτης της ταινίας

Ποια ήταν η πρώτη ιδέα για το ξεκίνημα της ταινίας;

Η όλη ιστορία προήλθε από ένα πρόβλημα που είχε η κάμερά μου κάποια στιγμή και αφού μπλοκάρει την κασέτα, μου έδωσε την ιδέα αυτή, ότι μπορεί μια κάμερα να αποφασίζει αυτή πότε θέλει να καταγράψει κάτι και όχι πάντα ο ιδιοκτήτης της, αυτός που τη χειρίζεται. Από κει και πέρα ξεκίνησε να γράφεται το σενάριο, να υπάρχει μια πρώτη δομή, που αυτή η δομή στη συνέχεια τροποποιήθηκε πολλές φορές ανάλογα τις καταστάσεις, τα πρόσωπα, τους χώρους. Δεν υπήρχε ένα σιδερένιο σενάριο που να το εικονογραφήσουμε. Έδινα πάντα μεγάλη σημασία στο τυχαίο.

Το σενάριο δηλαδή άλλαζε κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων;

Άλλαζε. Ακόμα και την ώρα που κάναμε ένα γύρισμα κι έβλεπα ότι αυτές τις ατάκες που είχα φανταστεί εγώ για τους ηθοποιούς μου δεν λειτουργούσαν, άλλαζα το σενάριο για να μπορέσω να το φέρω στα μέτρα τους ή το έκαναν και οι ίδιοι. Σε τελευταία ανάλυση αυτό που ουσιαστικά γινότανε πολλές φορές, ήταν ότι τους άφηνα εντελώς ελεύθερους να το πουν όπως θα το έλεγαν αν το ζούσαν οι ίδιοι. Και έκλεβα αυτά τα κομμάτια που ήθελα εγώ.

Το γεγονός ότι στην ταινία υπάρχουν πολλές ιστορίες, ελλοχεύει τον κίνδυνο να φτάσει σε μια χαοτική μορφή. Πως ξεπεράσατε αυτό το σκόπελο;

Όταν ξεκίνησα αυτή την ιδέα, όλοι οι φίλοι μου που ασχολούνται και δουλεύουν στον κινηματογράφο, μου έλεγαν ότι αυτό που πήγα να κάνω ήταν τρελό κι ότι το περισσότερο σε μια ταινία μπορείς να έχεις τεσσέρις ιστορίες γιατί από κει και πέρα γίνεται χαοτικός. Εγώ το γεγονός αυτό το είδα ως πρόκληση. Επειδή από την αρχή σε αυτήν την ταινία ήθελα να παίξω με τα εκφραστικά μέσα του κινηματογράφου, δηλαδή και με το σενάριο και με τη σκηνοθεσία, να δημιουργήσω ένα ρεαλισμό, ο οποίος θα είναι επίπλαστο. Αυτό το παιχνίδι έπρεπε να το αξιοποιήσω όχι με μια μεγάλη ιστορία, γιατί ποτέ δε θα πίστευε κανείς ότι μια

τέτοια ιστορία θα μπορούσε να κινηματογραφηθεί τυχαία από μια κάμερα, αλλά πολλές ιστορίες ανθρώπων. Αυτό με έκανε να μπω στη λογική, να αναπτύσω τις ιστορίες αυτές, δημιουργώντας και τις κορυφώσεις και το φινάλε που θα είχα, όπως αν είχα μία και μοναδική ιστορία.

Στην ταινία κάποιες ιστορίες ολοκληρώνονται και κάποιες όχι. Γιατί έγινε αυτή η επιλογή;

Πιστεύω στο χάος, όπως και ο Κορνήλιος Καστοριόδης που τον θεωρώ από τους μεγαλύτερους διανοητές του αιώνα. Σε μια χαοτική σχέση στον κινηματογράφο, όπως εγώ το βλέπω, δεν δίνεται μία απόλυτη δυναμική σχέση που θα έχουν οι ιστορίες μεταξύ τους, αλλά σε βοηθάει για να περάσεις από τη μία στην άλλη ή σου δίνει μια γεύση.

Από τις ιστορίες που παρουσιάζονται στην ταινία, άλλες έχουν να κάνουν με προσωπικές σχέσεις και άλλες με πολιτικά θέματα. Τι θέλετε να πείτε με αυτό;

Εγώ έκλεψα πρώτα τη δικιά μου ζωή και στη συνέχεια τις ζωές των φίλων μου, τις ζωές των ανθρώπων που συνάντησα ή που συναντώ. Σ' αυτήν την πορεία είδα ότι δεν υπάρχουν ιστορίες μόνο ερωτικές, προσωπικές, πολιτικές, υπάρχουν πολλά είδη. Και αυτά τα είδη των ιστοριών προσπάθησα να τα βάλω σ' αυτήν την ανθρωπογεωγραφία που έκανα στο CC TV.

Στην ταινία χρησιμοποιείτε ψηφιακό βίντεο. Αυτή ήταν μια επιλογή που επέβαλλε το θέμα της ταινίας ή ανάγκη λόγω χρημάτων;

Στην αρχή ξεκίνησα να κάνω μια ταινία με τον παραδοσιακό τρόπο σε φιλμ. Απέτυχε παταγωδώς, γιατί δεν μπορείς να κλέψεις τις στιγμές με φώτα, με μικρόφωνα, με μπουί... Έπρεπε λοιπόν να πέσω σε έναν μινιμαλισμό, χρησιμοποιώντας ελάχιστα μέσα. Για το λόγο αυτό χρησιμοποίησα μια μικρή καλή κάμερα και συνεργείο που πολλές φορές τύχαινε να είναι μόνο ένας ή δύο άνθρωποι.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Αγάπη στα 16

του Κώστα Χαλαλάμπους

Της αρχής της δεκαετίας του '80, σ' ένα χωριό της ελληνικής επαρχίας ο 15χρονος Αλέξης και η παρέα του ζέρνονται από τις συμπληγάδες της εφηβείας: μοιράζουν το χρόνο τους ανάμεσα στο σχολείο, το μανιστήρι, τις πλάκες και τις βωμολοχίες. Και ταυτόχρονα, αρχίζει σιγά-σιγά να ξεσαβρίζει μέσα τους η πορεία προς την ενηλικίωση. Για τον Αλέξη, η πορεία αυτή θα συνδεθεί με την Αντιγό-

νη, μια όμορφη κοπέλα που μετακομίζει στο χωριό όταν ο πατέρας της, απιστομικός, θα πάρει μετάθεση εκεί. Μαζί της θα γνωρίσει όλες τις δυσκο-
λίες αλήθειες που συναπαρτίζουν την «ωριμότητα»: τον έρωτα, το θάνατο, τον πόνο, την διάψευση και, τελικά, τη συμφιλίωση. Η *Αγάπη στα 16*, ντε-
μπού του σκηνοθέτη Κώστα Χαλαλάμπους, ξεκινά ως ένα ξεκαρδιστικό ε-

στών της, οι οποίοι σπκύνουν άξια το βάρος της στις πλάτες τους. Τους κε-
ντρικούς ρόλους υποδύονται οι Γιώργος Γεροντιδάκης, Μπέττυ Βαλάση, Βα-
σίλης Ανδρεόπουλος, Ντίνα Μιχαηλίδου και άλλοι..

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 17:30

Μια ανάλαφρη και
συγκινητική ματιά στον κόσμο
της εφηβείας.

φηβικό αστέιο για να εξελιχθεί σε μια ο-
ξυδερκή διερεύνηση της εφηβείας και της
διαδικασίας της ενηλικίωσης. Στο πρώτο ε-
πίπεδο της ταινίας τίθενται οι προσωπικές
σχέσεις των παιδιών, ενώ στο φόντο ανα-
λύεται ο μικρόκοσμος της επαρχίας και
των ανθρώπων της. Ο σκηνοθέτης, που υ-
πογράφει επίσης και το σενάριο, αντιμετω-
πίζει τους ήρωές του με τρυφερότητα και
πολύ χιούμορ. Η ταινία χρωστάει πολλά
στις ερμηνείες των εφήβων πρωταγωνι-

Γ.Π.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Από το ντοκιμαντέρ στη μυθοπλασία

Κώστας Χαλαλάμπους, σκηνοθέτης της ταινίας

Δεδομένου ότι γεννηθήκατε στην επαρχία και ότι η ηλικία σας στις αρχές του '80 ήταν αυτή των παιδιών, να υποθέσουμε πως η ταινία διαθέτει αυτοβιογραφικά στοιχεία;

Οποσδήποτε. Αν δεν υπήρχαν τέτοια στοιχεία δεν θα έκανα την ταινία. Αυτοβιογραφικά στοιχεία όμως βλέπω και σε ταινίες που κάνουν άλλοι σκηνοθέτες. Όλες οι ταινίες που αγαπάω έχουν ένα δικό μου κομμάτι, είναι δικές μου ταινίες, όχι των σκηνοθετών που τις σκάναν. Ο σκηνοθέτης όταν δεν διεκπεραιώνει «κάτι», δεν μπορεί παρά να περιγράφει τον εαυτό του και τότε η ταινία του είναι αυτοβιογραφική. Στην δική μου περίπτωση κανείς δεν με υποχρέωσε να γυρίσω τη συγκεκριμένη ταινία, ως εκ τούτου λοιπόν η ταινία μου είναι απόλυτα αυτοβιογραφική.

Είστε σκηνοθέτης με πείρα στο ντοκιμαντέρ, όμως αυτή είναι η πρώτη σας απόπειρα για ταινία μυθοπλασίας. Πόσο διαφορετική ήταν η δουλειά από το ντοκιμαντέρ;

Η πιο σημαντική για μένα διαφορά ανάμεσα στο ντοκιμαντέρ και στην ταινία μυθοπλασίας είναι ότι στην ταινία μυθοπλασίας στήνεις ένα γεγονός για μια γωνία λήψης, (ή για περιορισμένες απόλυτα οριοθετημένες γωνίες), ενώ στο ντοκιμαντέρ μπορεί να «τραβήξεις» ένα γεγονός από διάφορες γωνίες χωρίς να έχει και μεγάλη σημασία η γωνία που επιλέγεις,

(αρκεί το γεγονός που περιγράφεται να είναι «αληθινό», να μην είναι δηλαδή δραματοποιημένο, «στημένο»). Η παραπάνω διαπίστωση γίνεται καλύτερα κατανοητή όταν παρακολουθήσει κανείς το «making of» μιας ταινίας. Η κάμερα που τραβάει στην περίπτωση αυτή το «making of» έχει μια παράλλαξη, σε σχέση με την κάμερα του γυρίσματος και τότε όλη η μαγεία χάνεται. Παύεις να συμμετέχεις στα δρώμενα και σου φαίνονται όλα τόσο ψεύτικα, (η υποκριτική, τα ντεκόρ, οι καταστάσεις). Ενώ αντίθετα στο «making of» ενός ντοκιμαντέρ η θέαση του θέματος από μια διαφορετική οπτική, μπορεί στον προσεκτικό θεατή, να δώσει καινούρια και ενδιαφέροντα στοιχεία για το υπό διαπραγμάτευση θέμα. Το συμπέρασμα που βγαίνει λοιπόν είναι ότι σε μια ταινία μυθοπλασίας, όταν δεν επιλέξεις τη σωστή γωνία θέασης του γεγονότος που έστησες, αντί να γυρίσεις μια ταινία με υπόθεση, βρίσκεσαι να γυρίζεις μια ταινία για τον τρόπο που γυρίζονται οι ταινίες, δηλαδή ένα ντοκιμαντέρ.

Για πολλούς λόγους, οι ταινίες που βασίζονται ερμηνευτικά σε παιδιά εμπειρίχουν συνήθως αρκετό ρίσκο και επιπλέον δυσκολίες απ' ότι εκείνες με ενήλικες ηθοποιούς. Εσείς πώς καταλή-

Ξατε στους πρωταγωνιστές
σας; Πώς κύλησε η συνεργασία με τα παιδιά;

Η επιλογή των μικρών πρωταγωνιστών έγινε από κάστιγκ, ανάμεσα σε παιδιά που είχαν συμμετάσχει σε σχολικές παραστάσεις και είχαν λάβει μέρος σε διαγωνισμούς ερασιτεχνικών σχολικών παραστάσεων που συντονίζονται από το ΥΠ.Ε.Π.Θ. Γενικά ήταν μια διαδικασία πολύ λυμνη, με επίμονη δουλειά και πρόβες. Πολλά από τα παιδιά που ήρθαν δεν είχαν στο μυαλό τους την επίπονη κινηματογραφική διαδικασία. Πίστευαν ότι θα κάνουν λίγες μέρες γύρισμα και... θα γίνουν αναγνωρίσιμοι ανάμεσα στους συνομήλικους τους. Τα παιδιά που τελικά επιλέχθηκαν και πρωταγωνιστούν στην ταινία μου, θεωρώ ότι είναι πολύ ταλαντούχα και αισθάνονται πολύ τυχερός που συνεργάστηκα μαζί τους. Όσον αφορά τώρα τη συνεργασία μου με τα παιδιά αυτά, κύλησε όπως κάθε σωστή συνεργασία που έχει ένας σκηνοθέτης με υγιέστατα παιδιά στην εφηβείας. Εμείς τους βάλαμε στις 11 για ύπνο και αυτοί πηδούσαν από το παράθυρο και ξενυχτούσαν στα μπαράκια. Στο γύρισμα αναρωτιόμασταν τι τους κάναμε και δεν μπορούν να κρατήσουν τα μάτια τους ανοιχτά.

Γιώργος Γεροντιδάκης, ηθοποιός της ταινίας

[...] Δεν ήταν η πρώτη φορά που παίζω - έχω παίξει στο *Πέπερμιντ* και το *Οξυγόνο*. Ήμουν πιο μικρός, βέβαια, δημοτικό, αλλά δεν μπορώ να μπω ότι ήμουν ιδιαίτερα αγχωμένος. Όχι πως ήταν εύκολα. Ήμασταν πάρα πολλά παιδιά στο γύρισμα και τα περισσότερα δεν είχαν ξαναπαίξει. Κάποιοι είχαν κάνει κάτι, αλλά όχι κάτι μεγάλο σαν κι αυτό, μια ταινία που βασίζεται σε μας, στα παιδιά. Δεν γνωρίζομασταν κιόλας, υπήρχε μια ασυνεννοησία με κάποια παιδιά - μόνο τη Μαρκέλλα ήξερα.

[...] Για το ρόλο του Αλέξη επιλέχθηκα με οντισιόν, την τελευταία στιγμή. Ήταν ο τελευταίος ρόλος που δινόταν - όλοι οι άλλοι είχαν αποφασιστεί τρεις μήνες πριν - και ψάχνανε για τον «Αλέξη». Ο ρόλος μου άρεσε απ' την αρχή, αν και ήταν δύσκολο μέχρι να μπω στην ψυχολογία της δεκαετίας και της ηλικίας αυτής. Με δυσκόλεψε. Ήταν ένα ευαίσθητο παιδί, μέσα σ' ένα χωριό, όπου γύρω του οι άνθρωποι ήταν κάπως «αγαθοί». Ήταν δύσκολος μεν, αλλά νομίζω ότι προσπάθησα όσο καλύτερα μπορούσα.

[...] Συνεργάστηκα με πάρα πολύ καλούς ηθοποιούς κι αυτό ήταν που μου πρόσθεσε ένα επιπλέον άγχος. Επιπλέον, μου έμεινε ο κόσμος εκεί, που με αυτοθυσία μας βοήθησε από την πρώτη στιγμή. Η συμπεριφορά των ανθρώπων, οι άνθρωποι, γενικά, όλο το σκηνικό της ταινίας. Ήταν και πολύ ωραία η κωμόπολη εκεί, το Λεβίδι, στην Τρίπολη. Μείναμε από τον Ιούλιο μέχρι αρχές Σεπτεμβρίου. Άξιζε τον κόπο που θυσιάσα τις διακοπές μου!

[...] Όταν την είδα, σκέφτηκα ότι είναι πολύ κοντά στον τρόπο που συμπεριφερόμαστε εμείς οι 16άρηδες. Αυτό δεν το συνειδητοποιείς όταν γυρίζεις - όταν τη βλέπεις είναι σαν να τη βλέπεις για πρώτη φορά. Και ούτε στην ταινία υπάρχουν τίποτα δύσκολα νοήματα - είναι πολύ αληθινά όσα γίνονται. Το παίξιμό μας ήταν πολύ απελευθερωμένο, γιατί δεν είχαμε κάτι ιδιαίτερο να κερδίσουμε ή να χάσουμε από την ταινία. Βοήθησαν και όλοι στο συνεργείο να μπούμε στην ψυχολογία του έργου. Και κυρίως ο κ. Χαλαλάμπους, που είχε μεγάλη πείρα σ' αυτά.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Τιμητική εκδήλωση στον
ΜΑΝΟ ΖΑΧΑΡΙΑ

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης φιλοξενεί στο πρόγραμμά του έναν από τους σημαντικότερους Έλληνες δημιουργούς, άγνωστο στο ευρύτερο κοινό λόγω της απουσίας του στην Σοβιετική Ένωση για πολλά χρόνια, τον **Μάνο Ζαχαρία**. Προς τιμήν του διοργανώνεται εκδήλωση από το Φεστιβάλ, **σήμερα στις 19:30 στην αίθουσα ΠΑΥΛΟΣ ΖΑΝΝΑΣ**, κατά την οποία θα του απονεμηθεί Χρυσός Αλέξανδρος, με εισηγητές τον **Φώτο Λαμπρινό** και τον **Γιάννη Μπακογιανόπουλο**.

Ο Μάνος Ζαχαρίας γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε χημικός και στη συνέχεια θέατρο. Συμμετείχε στο φοιτητικό Κίνημα της Εθνικής Αντίστασης και στα Δεκεμβριανά υπήρξε επικε-

φαλής του λόχου φοιτητών «Λόρδος Βύρων». Πήρε μέρος στον Εμφύλιο, και μαζί με τον Γιώργο Σεβαστιόκογλου, οργάνωσε το κινηματογραφικό συνεργείο του Δημοκρατικού στρατού. Στην συνέχεια βρεθήκε στην Τασκένδη, όπου φοίτησε στην σχολή σκηνοθεσίας του θεατρικού ινστιτούτου. Η περιπέτειά του στον κινηματογράφο ξεκινά στα 1956 στη Μόσχα, όπου γύρισε περίπου δέκα ταινίες στα στούντιο της 'Μόσφιλμ'. Στην Ελλάδα επέστρεψε το 1979, και από το 1982 έως το 1989 διετέλεσε Σύμβουλος Κινηματογραφίας του υπουργείου Πολιτισμού και από το 1987 Πρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου. Από το 1994 είναι επικεφαλής του γραφείου παρακολούθησης Ευρωπαϊκών Προγραμμάτων της ΕΡΤ Α.Ε.

Ο εκτελεστής ή Ένας από το εκτελεστικό απόσπασμα (1967), η ταινία που θα προβληθεί στο πλαίσιο της εκδήλωσης, θεωρείται από πολλούς η καλύτερη ταινία του. Εδώ η βαρβαρότητα, οι εκτελέσεις αλλά και η εσωτερική κριτική στο ηθικό προβλήματος, η απόφαση που έρχεται σαν εσωτερική ωρίμαση κι όχι σαν προϋπάρχουσα στρατεύση σηματοδοτούν τη θεματολογία του φιλμ. Η ταινία δεν παρακολουθεί τη μαύρη μοίρα του φαντάρου που αρνείται να μετάσχει στο εκτελεστικό απόσπασμα, αλλά την πορεία ενός άλλου στρατιώτη που πυροβόλησε, κάτι που θεωρήθηκε ιδιοφυής πλαγιοκόπηση και συνδυασμός με το ποινικό σύμβολο του ατίθασου αλόγου που παλεύουν να το τσακίσουν.

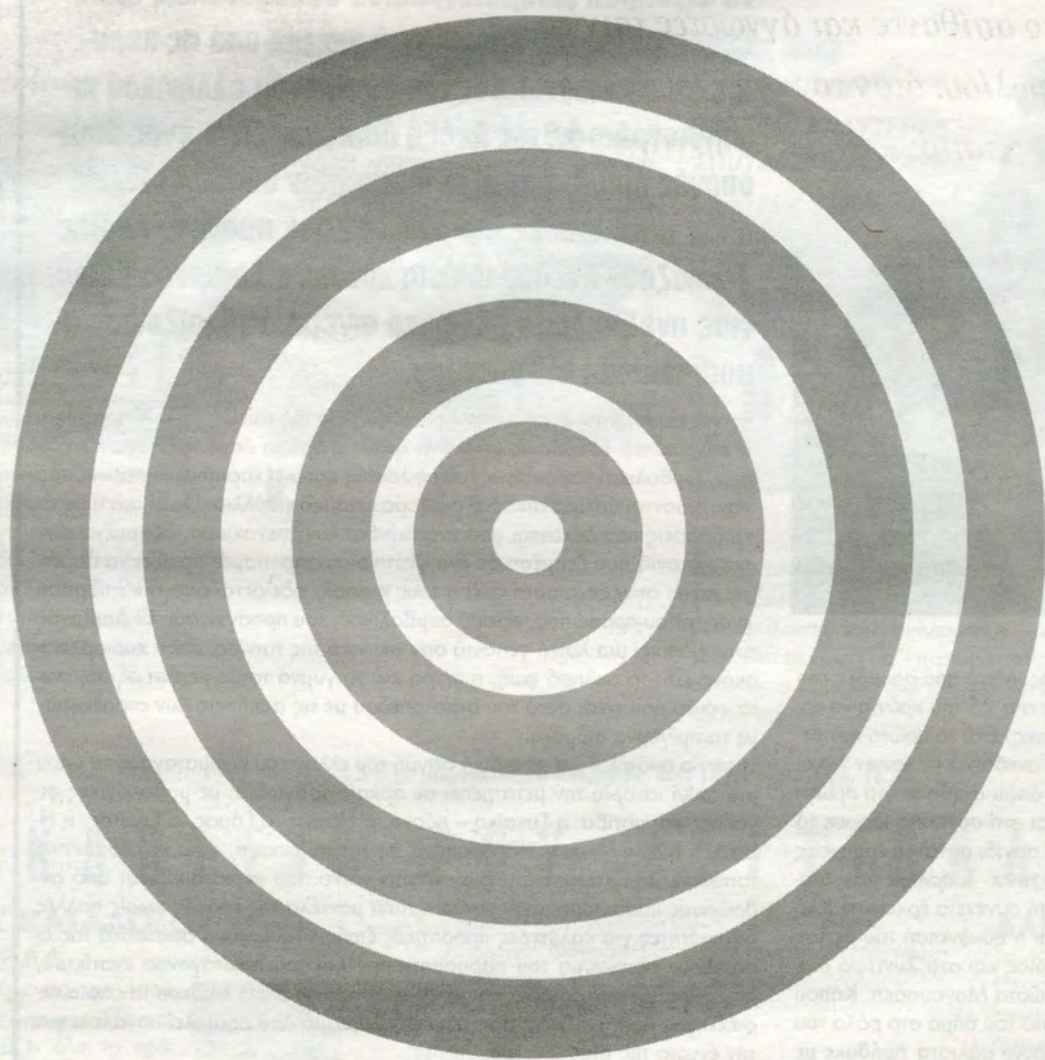
Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Πάυλος Ζάννας, 19:30

Να μη ξεχάσω...

• **Προσεχώς (αίθουσα Τωνια Μαρετάκη, σήμερα στις 00:00):** Προβολές από βίντεο ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών που βρίσκονται στο τελευταίο στάδιο της επεξεργασίας, ανοικτές στο κοινό με διαπιστεύσεις και Σινεκάρτα (χωρίς εισιτήριο).

• **Ανοιχτή οδόνη (Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σήμερα στις 18:00):** Ειδική ζώνη προβολών ανεξάρτητων ταινιών γυρισμένων σε ψηφιακό βίντεο, ανοικτών στο κοινό με διαπιστεύσεις και Σινεκάρτα (χωρίς εισιτήριο).

είμαστε ελληνοκεντρικοί!

Το «κέντρο» στηρίζει την ελληνική ταινία

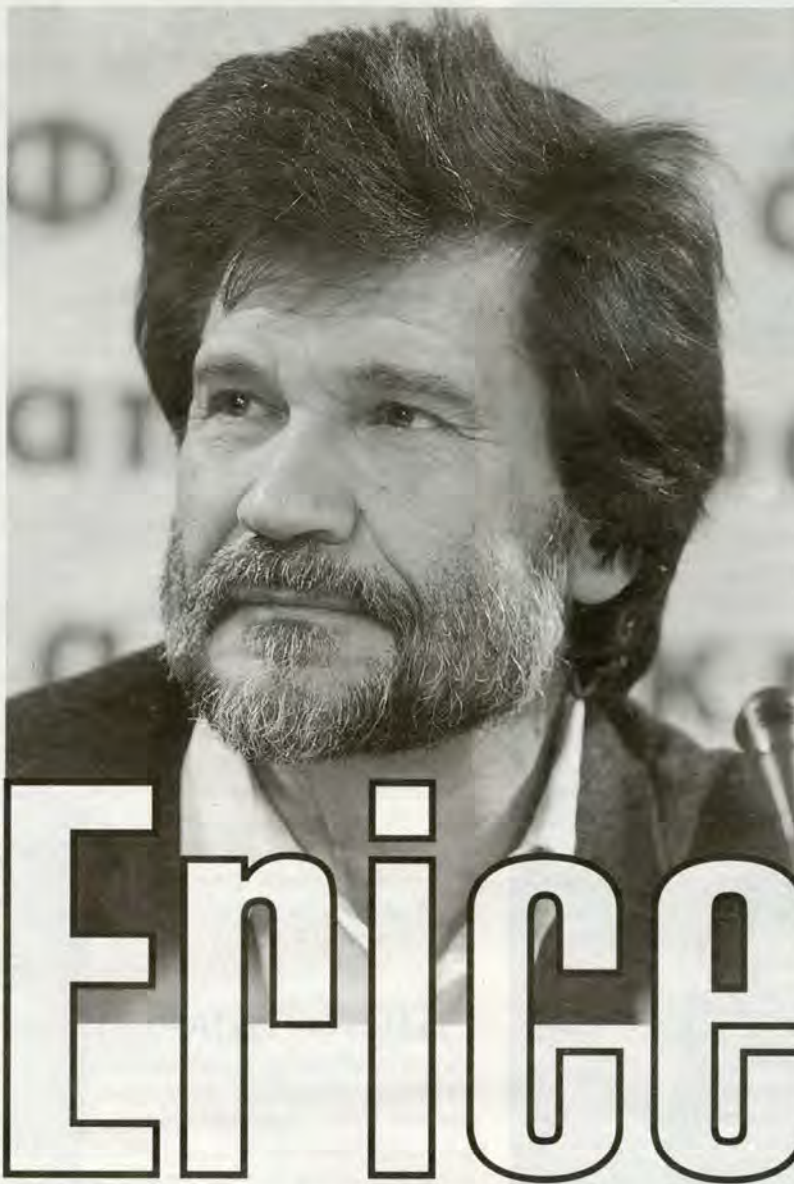
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269

e-mail: info@gfc.gr www.gfc.gr

Δεν έχει δύο ώρες που έχει φθάσει στην Θεσσαλονίκη και ήδη έχει παρουσιάσει την ταινία του *El Sur* στο κοινό της Θεσσαλονίκης (μεταξύ των θεατών και το μέλος της κριτικής επιτροπής ο ελληνοαμερικανός Alexander Payne). Κατά τη διάρκεια της προβολής, με μια επιμονή στη λεπτομέρεια που χαρακτηρίζει και το έργο του, θα ενοχληθεί για τις συνθήκες προβολής και θα ζητήσει από τον υπεύθυνο να διορθώσει το κάδρο. Αργότερα και καθώς η συνέντευξη του στο Πρώτο Πλάνο πλησιάζει προς το τέλος της, ο Victor Erice ξαφνικά υψώνει το τόνο της φωνής του: ήταν αγανακτισμένος ή μάλλον οργισμένος, για την παγκόσμια κυριαρχία του «βορειοαμερικάνικου σινεμά». Όμως τα λίγα αυτά λεπτά έντασης υπήρξαν η εξαίρεση στον κανόνα. Μιλώντας με το πάθος ενός αληθινού δημιουργού αλλά και με τη γαλήνη και το στοχασμό ενός πραγματικού ποιητή του κινηματογράφου, ο Victor Erice δίνει στο συνομιλητή του μια αίσθηση βεβαιότητας και ηρεμίας...

Victor Erice

ΤΡΕΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ

Πάντα θυμάμαι τον εαυτό μου να δουλεύει, να έχει ιδέες, να ετοιμάζει σχέδια για ταινίες. Πριν ετοιμάσω την τελευταία μικρού μήκους ταινία με τίτλο *Lifeline* (σ.τ.σ. μέρος της σπονδυλωτής *Ten minute older*) δούλεψα για τρία χρόνια για μια μεγάλου μήκους. Ήμουν έτοιμος να αρχίσω τα γυρίσματα όμως ο παραγωγός ακύρωσε την παραγωγή.

Η πιο συχνή ερώτηση που μου κάνουν οι δημοσιογράφοι είναι «γιατί έχω κάνει τόσο λίγες ταινίες;». Απαντώ πάντα με τον ίδιο τρόπο: δεν υπάρχει γι' αυτή την ερώτηση μόνο μια απάντηση, αλλά ίσως περισσότερες από δύο απαντήσεις. Από τη μια υπάρχουν οι δεδομένες συνθήκες στην κινηματογραφική βιομηχανία της χώρας μου. Από την άλλη, αυτό ίσως να οφείλεται στο δικό μου χαρακτήρα: έχω μεγάλη δυσκολία να δημιουργώ, να σκηνοθετώ ταινίες με το θέμα των οποίων δεν έχω κάποιου είδους σχέση, κάποια επαφή. Έχω μια πολύ σαφή συνείδηση των ορίων μου.

EL ESPÍRITO DE LA COLMENA, ΜΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ;

Στην ταινία υπάρχουν δύο όψεις: η πρώτη είναι μια πολιτική αλληγορία για την δικτατορία του Φράνκο, ενώ η άλλη είναι μια ιστορία για ένα κοριτσάκι που ανακαλύπτει τον εαυτό της. Νομίζω ότι πιο σημαντική πλευρά στην ταινία είναι η δεύτερη. Όταν γύριζα την ταινία για μένα αυτή η πλευρά της ήταν η πιο σημαντική—όμως πιστεύω ότι τελικά αυτή έχει διασωθεί μέσα στο χρόνο. Γιατί η ταινία είναι πιο κοντά στην ποίηση παρά στην αφήγηση κάποιας ιστορίας. Η ποίηση αφηγείται την ιστορία και ταυτόχρονα την ομορφαίνει. Η ποίηση έχει σχέση με το δεδομένο ιστορικό περιβάλλον, όμως ταυτόχρονα δημιουργεί και το δικό της χρόνο. Αυτός είναι ένας χρόνος χωρίς χρονολογία, άχρονος, είναι χρόνος που βλέπουμε ότι υπάρχει στο βλέμμα των μωρών, των μικρών αγοριών και κοριτσιών πριν ακόμα αρχίζουν να σκέφτονται, πριν να έχουν να συνείδηση του εαυτού τους.

EL SOL DEL MEMBRILLO, ΕΝΑ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ;

Για μένα δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε ντοκιμαντέρ και ταινία μυθοπλασίας. Πιστεύω ότι οποιαδήποτε πραγματικότητα καταγράφεται με την κινηματογραφική κάμερα γίνεται μια κινηματογραφική πραγματικότητα. Πρέπει να θυμηθούμε ότι ο κινηματογράφος στις απαρχές του δεν είχε ανάγκη από σενάρια και ηθο-

ποιούς—αυτό που έκανε ήταν να κινηματογραφεί την πραγματικότητα και να δημιουργεί την κινηματογραφική πραγματικότητα. Γι' αυτό δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα σ' ένα ντοκιμαντέρ και μια ταινία μυθοπλασίας.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ο χρόνος είναι βασικό στοιχείο του κινηματογράφου. Το σινεμά είναι η τέχνη του χρόνου σε χωρική φόρμα, σε μορφή χώρου. Επειδή απ' όλες τις τέχνες ο κινηματογράφος είναι ο πιο ειδικός για να συλλάβει και να παρουσιάσει όχι μόνο το πέρασμα του χρόνου, αλλά την ίδια τη ροή του χρόνου. Και άλλες γλώσσες τεχνών όπως της ζωγραφικής ή της λογοτεχνίας μπορούν να συλλάβουν τον χρόνο, όμως ο κινηματογράφος είναι μοναδικός που μπορεί να απεικονίσει τη ροή του χρόνου. Αυτό το στοιχείο είναι εξαιρετικό. Θα μπορούσαμε να πούμε για τον κινηματογράφο αυτό που είχε πει ο Jean Cocteau για το σινεμά: ότι «είναι η τέχνη που συλλαμβάνει τον θάνατο εν δράσει, εν ώρα εργασίας (*La mort au travail*)». Ανεξάρτητα αν μπροστά στην κάμερα είναι ένας επαγγελματίας ηθοποιός ή ένας ερασιτέχνης, η κάμερα καταγράφει μια στιγμή μοναδική, η οποία δεν πρόκειται ποτέ να συμβεί ξανά. Ακόμα και για το μεγαλύτερο star του Χόλιγουντ όταν βρίσκεται μπροστά στην κάμερα αυτό που βλέπουμε είναι αρχή της φθοράς του χρόνου, στο επόμενο λεπτό θα έχει γεράσει απειροελάχιστα. Όταν βλέπουμε μια ταινία μ' ένα ηθοποιό που έχει πεθάνει αναστατωνόμαστε. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι το σινεμά δίνει ζωή στους πεθαμένους. Ο Bazin (σ.τ.σ. ο σημαντικότερος θεωρητικός του κινηματογράφου, ο πατέρας των Cahiers du Cinema) έλεγε ότι το σινεμά είναι η τέχνη του θανάτου. Πιστεύω ότι είχε δίκιο.

Ο ΘΕΑΤΗΣ ΚΑΙ Η ΤΑΙΝΙΑ

Ο θεατής είναι σημαντικός. Αν δεν υπάρχει κάποιος να δει μια ταινία τότε η ταινία δεν υπάρχει. Στην ιστορική πορεία του κινηματογράφου η στάση του θεατή απέναντι στις ταινίες έχει αλλάξει: ο θεατής πέρασε από μια στάση πολύ παθητική σε μια στάση πιο συμμετοχική. Ανήκω σε μια γενιά για την οποία η κινηματογραφική αίθουσα ήταν κάτι πολύ βασικό. Ήταν σημαντική επειδή είναι έ-

νας δημόσιος χώρος, όπου βλέπεις την ταινία μαζί με άλλους θεατές. Βγαίνεις από την ιδιωτική σφαίρα και περνάς σ' ένα δημόσιο χώρο. Πιστεύω ότι θα ήταν μεγάλη απώλεια για τον κινηματογράφο αν εξαφανιζόταν η αίθουσα ως ένας κοινωνικός και δημόσιος χώρος και να καταλήξουμε να είμαστε κλεισμένοι στους ιδιωτικούς μας χώρους. Πιστεύω ότι το να βλέπεις μια ταινία ήταν πάντα μια κοινωνική πράξη.

Η ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑΣ

Πιστεύω ότι όλες οι φάσεις στη διαδικασία παραγωγής μιας ταινίας είναι σημαντικές και έχουν την ίδια σημασία. Για μένα είναι πολύ σημαντικά τα γυρίσματα: τότε είναι η στιγμή που οι ιδέες που είχα αποκοιμούνται σάρκα και οστά, εκεί βλέπεις όλα αυτά που σκέφτηκες στο σενάριο να παίρνουν ανθρώπινη μορφή. Επίσης για μένα είναι πολύ σημαντική η στιγμή που η ταινία έρχεται αντιμετώπιση με τους θεατές. Είναι τελική πράξη της δημιουργίας. Δεν πιστεύω ότι η ταινία ολοκληρώνεται δεν αν προηγουμένως δεν προβληθεί μπροστά στους θεατές.

ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΤΑΙΝΙΕΣ ΚΑΙ ΨΗΦΙΑΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Έχω σχέδια και ιδέες για ταινίες μεγάλου μήκους και μικρού. Γενικά δεν μιλώ γι' αυτά γιατί είμαι προληπτικός. Η εμφάνιση του digital video τα τελευταία χρόνια είναι πολύ σημαντική αλλαγή στις τεχνολογίες του σινεμά. Σου επιτρέπει καθημερινά να χρησιμοποιείς την κάμερα για να καταγράφεις τις ιδέες σου. Χρησιμοποιώ την ψηφιακή κάμερα καθημερινά, συλλέγοντας υλικό για να χρησιμοποιηθεί στη νέα μου ταινία. Δεν πιστεύω ότι η ψηφιακή τεχνολογία αλλάζει το ύψος ενός σκηνοθέτη.

Γενικά έχει μια θετική επίπτωση. Είναι πολύ σημαντική ως τεχνολογία γιατί κάνει την δημιουργία μιας ταινίας προσιτή στον καθένα: επιτρέπει σ' όλους να δοκιμάσουν το μέσο και να εκφράσουν ανησυχίες, προβληματισμούς κ.λπ.. Οι νέες τεχνολογίες εκδημοκρατίζουν την κινηματογραφική τεχνική. Ανοίγει έτσι ο δρόμος για ανανέωση στην κινηματογραφική γλώσσα—μια ανανέωση που δεν επέτρεπε η κινηματογραφική βιομηχανία. Μέσω της ψηφιακής τεχνολογίας μπορούμε να έχουμε μορφές αφήγησης που υπήρχαν μόνο στην λογοτεχνία, όπως η προσωπική μαρτυρία, το ημερολόγιο κ.λπ.. Έτσι ο κινηματογράφος αρχίζει και μοιάζει με την ζωγραφική: ο σκηνοθέτης, όπως ο ζωγράφος έχει μια πιο προσωπική σχέση με αυτό που κάνει.

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

Πιστεύω ότι οι πιο σημαντικές επιρροές που έχουμε είναι πάντα υποσυνείδητες. Και αυτές έρχονται στην επιφάνεια μ' ένα φυσικό τρόπο. Νομίζω ότι στη διάρκεια μιας ζωής μέσα στον κινηματογράφο υπάρχουν εποχές που κάποιος σκηνοθέτης (ή κάποιος καλλιτέχνης γενικότερα) μπορεί να σε επηρεάσει περισσότερο, και μετά σ' άλλες εποχές αυτού που σε επηρεάζει να είναι κάποιος άλλος. Για το έργο που κάνουμε πάντα οφείλουμε μια υποχρέωση στους αγαπημένους δημιουργούς, σ' αυτούς με τους οποίους έχουμε μια συναισθηματική σχέση—και αυτοί οι οποίοι είναι οι πιο αγαπημένοι μας δεν είναι απαραίτητο να' ναι και οι πιο διάσημοι. Υπάρχει ένας δημιουργός που μέσα σ' αυτή την ροή του χρόνου, για μένα είχε πάντα την ίδια δύναμη, έχει το ίδιο φως. Είναι ο Charlie Chaplin. Είναι ο πιο μεγάλος—και σαν σκηνοθέτης και σαν ηθοποιός. Είναι πάνω από την ιστορία του κινηματογράφου.

ΤΟ ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ

Το ζήτημα στον ισπανικό κινηματογράφο δεν είναι τα πρόσωπα των σκηνοθετών, αλλά οι δομές της κινηματογραφίας. Η μοίρα του ισπανικού κινηματογράφου είναι η μοίρα του ευρωπαϊκού σινεμά γενικότερα. Ποιο είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα του ευρωπαϊκού σινεμά; του ελληνικού, του ιταλικού, του γαλλικού; Η απόλυτη κυριαρχία της αγοράς και της βορειοαμερικανικής κινηματογραφικής βιομηχανίας σ' όλες τις ευρωπαϊκές θόδους. Τώρα οι αμερικάνικες ταινίες, ακόμα και αν αποτύχουν στην Αμερική, κάνουν απόσβεση στις ευρωπαϊκές χώρες. Παλαιότερα αυτό δεν συνέβαινε. Μια αμερικάνικη ταινία με 800 κόπες καταλαμβάνει όλες τις ευρωπαϊκές θόδους. Αυτή η δικτατορία της αγοράς είναι πολύ πιο χειρότερη και από την δικτατορία του Φράνκο. Το αποτέλεσμα είναι από κάθε χώρα να διασώζεται ένας μόνο σκηνοθέτης—αλλά ένας άνθρωπος δεν μπορεί να εκφράσει το σινεμά μιας χώρας, την κοινωνία και τον πολιτισμό της. Ο κινηματογράφος έχει εγκαταλειφθεί από τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις—μόνο η γαλλική κυβέρνηση τον υπερασπίζεται. Χρειάζεται όμως να υπάρξει και από άλλες κυβερνήσεις μια τέτοια στάση.

ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Η εντύπωση που έχω για το φεστιβάλ είναι εξαιρετική: η αίθουσα που προβαλλόταν η ταινία μου ήταν γεμάτη. Δεν πηγαίνω στα φεστιβάλ. Ήρθα εδώ γιατί ξέρω τι είναι το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Βρίσκομαι εδώ γιατί το φεστιβάλ είναι ένας χώρος αντίστασης απέναντι στην δικτατορία της αγοράς. Πιστεύω σ' ένα σινεμά της αντίστασης, και το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης υπερασπίζεται αυτό το σινεμά.

Συνέντευξη: Δημήτρης Μπάμπας.

Μετάφραση από τα ισπανικά: Alfonso Calderon.

“Για μένα δεν υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε ντοκιμαντέρ και ταινία μυθοπλασίας. Πιστεύω ότι οποιαδήποτε πραγματικότητα καταγράφεται με την κινηματογραφική κάμερα γίνεται μια κινηματογραφική πραγματικότητα.”

ΜΠΟΥΤΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟ 1879

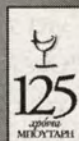
Εδώ και 125 χρόνια
η ποιότητα
μάς έγινε τρόπος ζωής.

Πριν 125 χρόνια, θέσαμε τις βάσεις μιας εξελιγμένης οινοποιτικής φιλοσοφίας με κύριο άξονα την προσήλωση στην ποιότητα. Από τότε, δημιουργούμε αμπελώνες σε ολόκληρη την Ελλάδα και επισκέψιμα οινοποιεία που ενσωματώνονται στη ζωή της κάθε περιοχής αναδεικνύοντας τη μοναδικότητά της. Προάγουμε τις ελληνικές ποικιλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αναδεικνύουμε τις ξένες ποικιλίες στον τόπο μας. Στήριζουμε κάθε δραστηριότητα που προωθεί τον πολιτισμό σε κάθε του έκφραση. Κατακτάμε σημαντικές βραβεύσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, με αποκορύφωμα τις 8 βραβεύσεις από το έγκυρο περιοδικό "Wine and Spirits", ως "Διεθνές Οινοποιείο της χρονιάς". Εδώ και 125 χρόνια παραμένουμε πιστοί στην ποιότητα. Γι' αυτό και η ποιότητα μάς έγινε τρόπος ζωής.

www.boutari.gr

BOUTARI

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ

arrow

ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

Mythos

ΧΟΡΗΓΟΣ 45^ο

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Abbas Kiarostami Masterclass

Λίγοι αλλά καλοί ήταν οι φίλοι του Abbas Kiarostami που συγκεντρώθηκαν χθες το πρωί στην αίθουσα Σταύρος Τορνές σε μια συζήτηση με ελεύθερο θέμα που κινήθηκε και αυτή τελικά στη νέα τεχνολογία και τις δυνατότητες που δίνει στον κινηματογράφο. Μάλιστα ο Ιρανός σκηνοθέτης εκδήλωσε την επιθυμία να γίνει στο μέλλον ένα workshop με θεωρητικές και πρακτικές ιδέες γύρω από την ψηφιακή κάμερα. Θέμα που παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον μιας και οι τελευταίες ταινίες του Κιαροστάμι έχουν γυριστεί σε βίντεο.

ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ

Το masterclass άνοιξε με ένα φιλμάκι που γυρίστηκε από έναν Ιταλό φοιτητή στο Τορίνο για την έκθεση φωτογραφίας του Κιαροστάμι. Στη συζήτηση που ακολούθησε ο σκηνοθέτης μίλησε για τον τρόπο που προσεγγίζει τους νέους ηθοποιούς, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι ερασιτέχνες: «Έχω ένα σκίτσο των χαρακτήρων μέσα στο μυαλό μου και πριν αρχίσω τις λεπτομέρειες αρχίζω να τον ψάχνω μέσα στον κόσμο. Αφού τον ανακαλύψω προσπαθώ να τον γνωρίσω καλύτερα και έτσι να ολοκληρώσω το κείμενο. Θα μπορούσα να συγκρίνω τη διαδικασία αυτή με τη δουλειά του ράφτη που έχει ένα ύφασμα και προσπαθεί να το προσαρμόσει σε ένα σώμα. Έτσι ταυτίζομαι με το χαρακτήρα γιατί όταν υπάρχει γνώση για το άλλο άτομο η δουλειά γίνεται εύκολη. Δεν τους ζητάω να παίξουν στην ταινία αλλά οι ίδιοι από μόνοι τους γίνονται επαγγελματίες. Δεν προετοιμάζω τους διαλόγους γιατί όταν οι ηθοποιοί απομνημονεύουν χάνουν την αυθεντικότητα τους. Τους αφήνω ελεύθερους μέσα σε ένα πλαίσιο βέβαια και προσπαθώ να μην τους σκηνοθετώ πολύ. Πιστεύω πως ο σκηνοθέτης πρέπει να αφομοιώνεται σιγά-σιγά. Ήδη, πριν τη διαδικασία της λήψης, έχω ολοκληρώσει την ταινία μέσα μου. Όταν βάζω την κάμερα πλέον τα πράγματα κυλούν και εξελίσσονται. Θα μπορούσα να πω ότι η συνεργασία με ερασιτέχνες ηθοποιούς είναι σαν τους προπονητές ποδοσφαίρου. Το μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς τους ολοκληρώνεται πριν. Κατά τη διάρκεια του αγώνα μόνο καπνίζουν και εκνευρίζονται. Αυτή είναι η καλύτερη τεχνική για να προσεγγίσεις τους ερασιτέχνες. Όχι να τους εγκλωβίζεις σε τεχνικές που περιορίζουν τον ηθοποιό. Είναι ελεύθεροι σε ένα πεδίο που θέλεις να έχουν δημιουργήσει εγώ. Έτσι θα προτιμούσα τον όρο βίωμα μπροστά στην κάμερα και όχι ηθοποιία ή παίξιμο. Για παράδειγμα τον Μπαντί στη *Γεύση του κερασιού* τον έψαχνα ένα χρόνο για να τον βρω. Όταν του ζήτησα να παίξει δέχτηκε, λέγοντας ότι ήταν πολύ χαρούμενος κάτι όμως που δε φαινόταν στο πρόσωπό του. Μετά, στην πορεία, ανακάλυψα ότι είναι πολύ θλιμμένος άνθρωπος. Ήταν σημαντικό ότι στην ταινία αυτή δεν έπαιζε αλλά βίωνε τα γεγονότα. Με αυτήν την τακτική έχουμε καλύτερο αποτέλεσμα αν και χρειαζόμαστε περισσότερο χρόνο.»

ΠΕΝΤΕ ΜΕ ΤΟ ΦΩΣ

Τα γυρίσματα σε βίντεο των τελευταίων του ταινιών τον βοήθησαν να αποδώσει αυτό που ζητάει από μια ταινία: «Υπάρχει μια σκηνή στο *Πέντε με το φως* της σελήνης στο νερό. Αυτή η λήψη δε γινόταν με καμία άλλη παρά μόνο με την ψηφιακή. Η σχέση των βατράχων με το φως της σελήνης είναι ιδιαίτερη. Σκέψου να πας με 35άρα και να διαταράξεις όλο το σύστημα.

ΜΙΑ ΒΙΝΤΕΟΚΑΜΕΡΑ

[...] Τα τελευταία κομμάτια της *Γεύσης του κερασιού* χάλασαν με συνέπεια να χάσουμε το μεγαλείο της άνοιξης. Έτσι έπρεπε να περιμένουμε ένα χρόνο. Αυτό φυσικά δε γινόταν και γι' αυτό χρησιμοποίησα τη βιντεοκάμερα που είχαμε. Από εκείνη τη λήψη κατάλαβα τη διαφορά της μηχανής και του βίντεο. Διαπίστωσα πόσο πιο άνετα ήταν οι στρατιώτες μπροστά στο βίντεο, ξεχνώντας το μεγαλείο του συνεργείου. Η μηχανή των 35mm έχει από πίσω ηχολήπτες, εικονολήπτες ενώ το βίντεο είναι άτομο. Έτσι η digital μπορεί να μην εγκλωβίζει τους άλλους στην εικονική πραγματικότητα. Στην Αφρική, για το ντοκιμαντέρ *ABC Africa* πήραμε δύο ψηφιακές σαν πρόχειρη λήψη μαζί με τις 35άρες. Μετά την επιστροφή μας καταλάβαμε ότι είναι αδύνατο να καταγραφούν οι πραγματικές εικόνες με την 35άρα. Τελικά καταλήξαμε να ολοκληρώσουμε τις λήψεις με την ψηφιακή και να τη μεταφέρουμε μετά.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΨΗΦΙΑΚΗ

Αρχικά διαφήμιζα πολύ την ψηφιακή κάμερα, τόσο που πολλοί νόμιζαν ότι έπαρνα προμήθεια από τη Sony! Νόμιζα ότι θα μπορούσε να αλλάξει τον κόσμο, ότι η ψηφιακή επανάσταση θα έφερνε και την κοινωνική. Όμως μετά από 7-8 χρόνια άρχισα να απογοητεύομαι. Οι φοιτητές σήμερα τη χρησιμοποιούν ελαφρά τη καρδία. Δεν κρύβω πως έχω δει πολύ κακές ταινίες με ψηφιακή κάμερα. Πιστεύουν ότι κινηματογράφος είναι απλά να πατάω ένα κουμπί. Θα μπορούσα να το συγκρίνω με το μαχαίρι στα χέρια ενός χειρουργού και ενός εγκληματία. Η κάμερα είναι ένα όπλο για το οποίο θα έπρεπε να παίρνουμε άδεια χρήσης πρώτα! Μπορούν εκατομμύρια άνθρωποι να χρησιμοποιούν καθημερινά την κάμερα, πόσοι όμως μπορούν είναι Greenaway;

ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

[...] Ο Godard έλεγε ότι η ζωή είναι μια κακοφτιαγμένη ταινία. Στη δημιουργία μιας ταινίας δίνεις ιδεαλιστική μορφή εκτός από την πραγματικότητα. Δείχνοντας πιο βελτιωμένες σκηνές κάνουμε το θεατή να νιώθει καλύτερα. Θα έλεγα πως δεν μπορώ να διακρίνω μεγάλες διαφορές ανάμεσα στη μυθοπλασία και το ντοκιμαντέρ. Για μένα υπάρχουν δύο είδη κινηματογράφου: ο καλός και ο κακός. Το σημαντικό είναι η επίδραση που έχει σε μένα ως θεατή. Η πραγματικότητα δεν είναι παρά μια βάση εκτόξευσής μας. Ό,τι έχει ρίζα στην πραγματικότητα είναι ντοκιμαντέρ. Και η συγγραφή του Μαρκέσ αγγίζει την πραγματικότητα και οι ταινίες του Φελίνι αν και δεν είναι ρεα-

λιστικές έχουν ρεαλισμό. Από τη στιγμή που επιλέγουμε γωνία και φωτισμό η ταινία παύει να είναι ντοκιμαντέρ. Τα μόνα ντοκιμαντέρ που αναγνωρίζω είναι οι κάμερες ασφαλείας στην τράπεζα!»

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ

[...] Σίγουρα αν δεν είσαι εθνικός δεν μπορείς να γίνει οικουμενικός. Εκτός από τη γλώσσα, όλα τα άλλα είναι κοινά: θλίψη, χαρά, πόνος. Το πρόβλημα είναι ότι οι περισσότεροι, πριν καν γίνουν εθνικοί, θέλουν να γίνουν οικουμενικοί. Έχω κατηγορηθεί για φιλοδυτική στάση επειδή οι ταινίες μου παίζονται στη Δύση. Ούτε δυτικός είμαι ούτε ανατολικός. Απλά μιλάω για το συνάνθρωπό μου.

Επιμέλεια: Όλγα Κοζάκη

TV5: tout un monde de cinéma
Partenaire des films francophones en compétition

Retrouver toute l'actualité du cinéma:
"les yeux dans l'écran", tous les mercredis à 21h05

partenaire officiel

TV5 www.tv5.org

“ Τα μόνα ντοκιμαντέρ που αναγνωρίζω είναι οι κάμερες ασφαλείας στην τράπεζα! ...Η κάμερα είναι ένα όπλο για το οποίο θα έπρεπε να παίρνουμε άδεια χρήσης πρώτα!”

18:00
καφέ

18:10
σινεμά

παίζει κέντρο!

 ΟΔΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
C I N E P L E X

Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

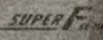
8 αίθουσες... δίπλα σου!

www.odeon.gr

megastores®

 FUJIFILM

 SUPER F

**FUJICOLOR
MOTION
PICTURE
FILMS**

Θα δώσει χρώμα
στο όνειρό σου.

ΔΙΑΘΕΣΗ:
KaBel CINE-TV PRODUCTIONS & SALES

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ 1 ΧΑΛΑΝΔΡΙ 152 34
ΤΗΛ.: 210 6858033-210 6858034 (FAX)
e-mail: kabel2@otenet.gr

Η Μίλα απ' τον Άρη / Mila ot Mars

της **Sophia Zornitsa (Βουλγαρία, 2004)**

Η Μίλα ζει τις εντάσεις και τις πιέσεις μιας ετεροβαρούς σχέσης. Κατά τη διάρκεια ενός καυγά κακοποιείται από τον σύντροφό της, ένα μαφιόζο, και αποφασίζει να τον εγκαταλείψει. Κρυμμένη σ' εάν φορτηγό καταλήγει σ' ένα σχεδόν ερειπωμένο και εγκαταλελειμμένο χωριό κοντά στα σύνορα. Οι μοναδικοί κάτοικοι του χωριού, μια ομάδα ηλικιωμένων, θα την υποδεχτούν με χαρά και θα την περιβάλουν. Καθώς ο καιρός περνά θα γίνει φανερό το μυστικό της Μίλα: είναι έγκυος. Μέσα στο βαρύ χειμώνα και με την συμπαράσταση των ηλικιωμένων θα γεννήσει το μωρό της. Στο πρόσωπο ενός νεαρού δασκάλου που ζει σαν ερημίτης στο γειτονικό ερειπωμένο κάστρο η Μίλα θα συναντήσει τον έρωτα. Όμως οι λογαριασμοί με το παρελθόν της δεν έχουν ακόμα κλείσει.

Η αφήγηση της ταινίας παρακολουθεί την πορεία της νεαρής ηρωίδας λίγους μήνες πριν τη γέννηση του παιδιού της και λίγο μετά απ' αυτή. Ουσιαστικά αυτό που καταγράφεται στην ταινία είναι ο δύσκολος δρόμος προς την ισορροπία και την ευτυχία. Ένα ταραχώδες παρελθόν, μια δύσκολη σχέση και οι απόηχοι της στην ψυχή της ηρωίδας είναι τα εμπόδια. Μέσα από συνεχή flash back η σκηνοθεσία τοποθετεί τη νεαρή ηρωίδα αντιμέτωπη τόσο με το παρελθόν της όσο και με το μέλλον της. Η αντίθεση ανάμεσα στη νεαρή ηρωίδα και τους ηλικιωμένους κατοίκους του χωριού δίνει την ευκαιρία όχι μόνο για τα αναγκαία χιουμοριστικά intermezzi αλλά για απρόσμενες δραματικές εντάσεις.

Πρώτη ανεξάρτητη παραγωγή στην ιστορία του βουλγαρικού σινεμά η ταινία διακρίνεται για τη φρεσκάδα

Μια προσωπική ιστορία αναζήτησης της ευτυχίας παρουσιάζεται σ' αυτή την αντισυμβατική και απρόσμενα ζωντανή ταινία από την Βουλγαρία.

του βλέμματος της και για την αντισυμβατική προσέγγισή της. Διαθέτοντας ένα soundtrack με ορισμένες πολύ καλές στιγμές της σύγχρονης βαλκανικής εθνικής μουσικής, η ταινία καταγράφει με έντονο τρόπο τις αγωνίες μιας νεαρής γυναίκας αντιμέτωπη με το βάρος της μητρότητας και το φάσμα ενός αβέβαιου μέλλοντος. Η εθνική αίσθηση που διατρέχει την ταινία υποδεικνύει και τη λύση σ' αυτό το δράμα: η αποχώρηση από το αστικό τοπίο, η αναχώρηση και η αναζήτηση των αρχέγονων αξιών είναι λύση.

Βραβεύτηκε στο Φεστιβάλ Σόφιας (2004) ως η καλύτερη βουλγαρική ταινία.

Δ.Μ.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 18:00

Vesela Kazakova

ηθοποιός της ταινίας

Υποδύστε ένα 16χρονο κορίτσι που δεν περνάει και πολύ καλά στη ζωή του. Πώς την προσεγγίσατε;

Είναι ο τρίτος πρωταγωνιστικός μου ρόλος σε ταινία. Αυτός όμως ο ρόλος είναι πολύ διαφορετικός από τους άλλους. Ήταν δύσκολο στην αρχή αλλά μπορέις να τα καταφέρεις όταν θέλεις να κάνεις το καλύτερο.

Είχε πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για μένα γιατί η Μίλα περνάει πέντε περιόδους στη ζωή της. Η πρώτη ξεκινάει από το ορφανοτροφείο, όταν ήταν μικρή, ακολουθεί η σχέση της με κάποιον που της συμπεριφέρεται άσχημα, μετά είναι παραμονή της στο χωριό, η γνωριμία της με τον δάσκαλο και φυσικά η γέννηση του παιδιού της. Κάναμε τα γυρίσματα σε πολύ σύντομο διάστημα, σε 26 ημέρες και γι' αυτό έπρεπε να είμαι ήδη έτοιμη. Όταν διάβασα το σενάριο κατάλαβα ότι παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον ως ερμηνεία. Με τη Sofia Zornitsa (σκηνοθέτης), κάναμε μια προετοιμασία δύο μηνών πριν τα αρχίσουμε τα γυρίσματα.

Πείτε μου λίγα λόγια για την κινηματογραφική παραγωγή στη Βουλγαρία.

Ήταν μεγάλη έκπληξη για εμάς οι γεμάτες αίσουσες στις προβολές της ταινίας. Αυτό είναι κάτι που δε συνηθίζεται στις βουλγαρικές ταινίες. Γενικά στις αίθουσες βγαίνουν σχεδόν αποκλειστικά αμερικάνικες παραγωγές.

Πόσο ρόλο έπαιξε η ταινία ως η πρώτη ανεξάρτητη παραγωγή στη Βουλγαρία;

Η ταινία έχει φτιαχτεί από νέους ανθρώπους. Η παραγωγή της είναι ένα μεγάλο γεγονός για τη χώρα μας. Οι άλλες ταινίες χρηματοδοτούνται αποκλειστικά από το κράτος. Παρόλα αυτά, τα τελευταία χρόνια γίνονται πολύ καλές ταινίες. Η δική μας η ταινία είναι διαφορετική όχι μόνο γιατί είναι ανεξάρτητη αλλά και γιατί μιλάει για μια ιστορία που είναι αστεία και σκοτεινή ταυτόχρονα. Πιστεύω πως θα μπορούσε να είναι μια αληθινή ιστορία.

Η ταινία μπορεί να ανοίξει το δρόμο και για άλλες ανεξάρτητες παραγωγές;

Σίγουρα είναι δύσκολο αλλά όχι ακατόρθωτο. Εμείς ξεκινήσαμε την ταινία μόλις με 10 χιλιάδες ευρώ και τη γυρίσαμε σε βίντεο. Κερδίσαμε το βραβείο Kodak στο Φεστιβάλ της Μόσχας το οποίο μας εξασφάλισε φιλμ. Έτσι ήταν ο καλύτερος τρόπος να μπορέσουμε να την προωθήσουμε και σε άλλα Φεστιβάλ.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτση

Ο Φαραώ / Pharaonul

του **Sinisa Dragin (Ρουμανία, 2004)**

Μια νεαρή ρεπόρτερ μπροστά στον τηλεοπτικό φακό παρουσιάζει δύο φωτογραφίες: η πρώτη απρόσμενα δείχνει ένα γοτεντικό νεαρό άνδρα, η δεύτερη έναν ηλικιωμένο ρακοσυλλέκτη. Το όνομα του ή μάλλον το ψευδώνυμο του; Φαραώ. Η δημοσιογράφος για τις ανάγκες ενός τηλεοπτικού σόου θα προσπαθήσει να αποκαλύψει το μυστικό μιας ζωής. Μόνο στοιχείο η επί 40 χρόνια παραμονή του ήρωα στη Σιβηρία ως πολιτικού κρατούμενου. Θα ακολουθεί τα διατακτικά βήματα του ρακένδου ηλικιωμένου αναζητώντας τα θραύσματα της περασμένης τους ζωής: τον έρωτα της νεότητας στο πρόσωπο μιας ηλικιωμένης πια ηθοποιού, τον σύντροφό του στην εξορία, έναν Ούγγρο και την αδελφή του.

Όλη η ταινία παράγεται από μια εμμονή, αυτή της δημοσιογράφου γι' αυτό τον μυστηριώδη, αινιγματικό και εσωστρεφή ηλικιωμένο. Όπως ένα παζλ έτσι και η έρευνα της δημοσιογράφου συλλέγει τα κομμάτια μιας ζωής σε συντρίμια. Το κομμουνιστικό παρελθόν της χώρας και τα αθώα θύματα του, βρίσκονται στο κέντρο της δραματικής πλοκής. Όμως ο σκηνοθέτης δεν κάνει μια πολιτική ταινία. Αυτό που τον ενδιαφέρει είναι το πώς αυτό το πρόσωπο εντάσσεται στον κοινωνικό ιστό σήμερα. Ζητιάνος στους δρόμους, τρόφιμος των ασύλων για ηλικιωμένους και τέλος ε-

πίτιμος προσκεκλημένος ενός τηλεοπτικού σόου τύπου «Ρούλα Κορομπλά», ο Φαραώ προκαλεί την αμηχανία.

Σκηνοθετώντας την ταινία στο ύφος ενός τηλεοπτικού ρεπορτάζ αλλά και ενός προσωπικού ημερολογίου (αυτό της νεαρής ρεπόρτερ) ο σκηνοθέτης σιγά-σιγά και παράλληλα σχεδιάζει και το πορτρέτο της νεαρής κοπέλας. Οι ενοχές για το οικογενειακό της παρελθόν αλλά και η ασταθής ερωτική της ζωής μοιάζουν να τροφοδοτούν τη δημοσιογραφική της έρευνα: προσπαθώντας να λύσει το μυστήριο της ζωής αυτού του ηλικιωμένου προσπαθεί παράλληλα να καταλάβει και τον εαυτό της.

Δ.Μ.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 13:00

Ε Π Α Ν Α Λ Η Π Τ Ι Κ Ε Σ Π Ρ Ο Β Ο Λ Ε Σ

Περιμένοντας τα σύννεφα / Bulutklari beklerken

της **Yesim Ustaoglu (Τουρκία/Γαλλία/Γερμανία/Ελλάδα, 2004)**

Βορειοανατολική Τουρκία, 1975. Η Ayshe φροντίζει την άρρωστη ηλικιωμένη αδελφή της. Όταν σε μια αναμενόμενη εξέλιξη η αδελφή της καταλήγει, η Ayshe θα βυθιστεί στη θλίψη και το πένθος. Αρνούμενη να δεχτεί της βοήθεια των γειτόνων της, μόνη με τις σκέψεις της, αρχίζει να μιλά σε μια άγνωστη γλώσσα, την ελληνική. Απομονωμένη σε ένα οικισμό στο βουνό η Ayshe θα ανασυστήσει το παρελθόν της και θα διεκδικήσει ξανά την χαμένη της ταυτότητα. Αρωγός στην προσπάθεια της ένας αντάρτης του Δημοκρατικού Στρατού που επιστρέφοντας στην Ελλάδα θέλει να αποτίσει ένα φόρο μνήμης στην γενέθλια γη της Μικράς Ασίας. Όμως η Ayshe κατατράχεται από τύψεις και ενοχές για τη διάλυση της οικογένειάς της και τον χωρισμό από τον μικρό αδελφό της, τον Νίκο. Ένα ταξίδι στην Θεσσαλονίκη όπου μένει ο Νίκος είναι η ύστατη απόπειρα για να πιάσει το νήμα εκεί που το άφησε, με 50 χρόνια όμως καθυστέρηση. Επιλέγοντας πάντα τολμηρά θέματα για την πολιτική πραγματικότητα της Τουρκίας η σκηνοθέτης Yesim Ustaoglu, μετά το κουρδικό πρόβλημα, εστιάζει στην τραγωδία του Πόντου και της Μικράς Ασίας: η αφηγηματική γραμμή είναι διάστικτη από την θλίψη για τις μικρές προσωπικές τραγωδίες της προσφυγιάς. Η γυναίκα αυτή που ζει στο μικρό χωριό της Νοτιοανατολικής Τουρκίας έχει σβήσει και συστηματικά κατα-

στρέψει, για λόγους επιβίωσης, τον βαθύτερο πυρήνα της ύπαρξής της: την ταυτότητά της. Με αναφορές στο σινεμά του Θόδωρου Αγγελόπουλου (ο Καμπερίδης θυμίζει τον Μάνο Κατράκη) και ελληνική συμμετοχή τόσο στους ηθοποιούς όσο και στην παραγωγή, η ταινία αφορά αναμφίβολα το ελληνικό κοινό: Αποτελεί μια έμφορτη συναισθήματος κατάθεση ψυχής από την άλλη πλευρά -κάτι όχι ιδιαίτερα εύκολο πρέπει να ομολογήσουμε. Όμως η Yesim Ustaoglu πετυχαίνει: απευθύνεται και στο ελληνικό κοινό αλλά και στο κοινό της χώρας της. Η άποψη της; Πρέπει οι σκοτεινές σελίδες να φωτιστούν, να δοθεί ξανά ο λόγος στον άνθρωπο. Η ταινία βραβεύτηκε με το ειδικό βραβείο της επιτροπής στο Φεστιβάλ Κωνσταντινούπολης (2004).

Δ.Μ.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 23:00

Accento
TA DI IMPORTAZIONI

η έβδομη τέχνη...

...εχει άρωμα

...καφέ

Vescovi
il caffè è
un' arte
Coffee is an art

Accento

Σόλωνος 62 Θεσ/νίκη Τ.Κ. 54644
Τηλ : 2310 - 889750 Fax : 2310 889751

Vescovi
Caffè
DAL 1927

Vescovi
CAFFÈ SENZA CAFEINA
SI SERVE ESCLUSIVAMENTE

Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

α σε δω στο everest θα σε δω στο
θα σε δω ο

ΣΕ ΔΩ ΣΤΟ EVEREST θα σε δω

θα σε δω στο everest θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

**θα σε δω στο
everest®**

χορηγός του 45ου Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ
ΕΘΝ. ΑΜΥΝΗΣ
ΕΥΚΑΡΠΙΑ
ΘΕΡΜΗ
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΚΑΛΟΧΩΡΙ
ΚΟΥΦΑΛΙΑ
ΛΑΓΚΑΔΑΣ
ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΥ
ΝΤΕΠΩ
ΠΕΡΑΙΑ
ΣΙΝΔΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΟΥΜΠΑ

Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32
Παννιστών 134, Τ.Κ. 546 27
Εθν. Αμύνης 38, Τ.Κ. 546 21
Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 564 29
Θ. Κολοκοτρώνη 14, Τ.Κ. 570 01
Ι. Δραγούμη 17, Τ.Κ. 546 25
28ης Οκτωβρίου 85, Τ.Κ. 570 09
Εθν. Αντιστάσης 56, Τ.Κ. 571 00
Σ. Τσακμάνη & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00
Δεσπεραί 6, Τ.Κ. 546 21
Λ. Κ. Καραμανλή 154, Τ.Κ. 542 49
Γ. Παπανδρέου 51, Τ.Κ. 546 46
Θεσσαλονίκης 56, Τ.Κ. 570 19
Χρυσ. Σμύρνης 11, Τ.Κ. 574 00
Ι. Γωγούση 23, Τ.Κ. 564 30
Παπάφη 95 & Υμηττού, Τ.Κ. 544 53

ΤΗΛ. 2310-566321 • FAX 2310-566323 • e-mail: SDK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-502790 • FAX 2310-502613 • e-mail: SKO@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-266802 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-688505 • FAX 2310-688400 • e-mail: SKE@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-466998 • FAX 2310-466934 • e-mail: SKU@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-567464 • FAX 2310-502596 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-789815 • FAX 2310-789810 • e-mail: SKZ@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23910-21300 • FAX 23910-21301 • e-mail: SKK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23940-20864 • FAX 23940-20378 • e-mail: SKL@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-254663 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-312527 • FAX 2310-317352 • e-mail: SKY@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-403807 • FAX 2310-412451 • e-mail: SKN@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23920-20600 • FAX 23920-22730 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-569380 • FAX 2310-569626 • e-mail: SKS@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-600230 • FAX 2310-587514 • e-mail: SKM@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-914847 • FAX 2310-953309 • e-mail: SKT@taxydromiki.gr

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΕΔΡΑ: Δασκαλογιάννη 15 - Μεταμόρφωση Αττικής, Τ.Κ. 144 52, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 28 07 100, FAX: 210 28 35 210
Υπο/μα: Καλοχώρα Θεσσαλονίκης, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 755765, FAX: 2310 789179
www.taxydromiki.gr

γενική
TAXYΔΡΟΜΙΚΗ

Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.
Εδώ θα βρείτε την σπιτική τοικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σπειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα ρακάδικο

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην **Τσόπελα 2**,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.

και στο τηλέφωνο **2310 228 300**

ΠΑΥΛΟΣ Θ. ΚΑΓΙΟΣ

Δεν υπάρχει ελευθερία μακριά σου

Μυθιστόρημα

Ένας άντρας
και μια γυναίκα
κάνουν
τη θύελλα
του έρωτα
οδηγό ζωής.

www.kastaniotis.com
e-mail: info@kastaniotis.com ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ευχαριστούμε τον Όμιλο Υγείας EUROMEDICA για την ευγενική προσφορά του, να καλύψει τις ανάγκες υγείας, που μπορεί να προκύψουν στους προσκεκλημένους του Φεστιβάλ κατά τις ημέρες της διεξαγωγής του.

ΚΛΙΝΙΚΗ EUROMEDICA - ΚΥΑΝΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
Βιζύης 1, Τηλ. 2310 966.100

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ: EUROMEDICA ΔΑΝΙΗΛΙΔΗ
Τσιμισκή 19,
Τηλ.: 2310 257.231-5

EUROMEDICA ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ
Ακταίου 3 (Ν. Ελβετία)
Τηλ.: 2310 320.516

EUROMEDICA ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ
Τσιμισκή 43,
Τηλ.: 2310 240.864

EUROMEDICA
ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

SIXT
rent a car

Κινηθείτε παντού...

(με τις πιο συμφέρουσες μακροχρόνιες και βραχυχρόνιες μισθώσεις.)

Όποτε και αν τη χρειαστείτε, όπου κι αν βρεθείτε, η Sixt είναι εκεί. Η μεγαλύτερη και πιο αξιόπιστη εταιρεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων στην Ευρώπη διαθέτει ένα οργανωμένο δίκτυο 80 σταθμών με 6.000 αυτοκίνητα τελευταίας τεχνολογίας και τις καλύτερες προσφορές, τόσο για μακροχρόνια όσο και για βραχυχρόνια ενοικίαση. Με τις πιο συμφέρουσες τιμές και το καλύτερο service, η Sixt αποτελεί τη μόνη σας επιλογή. «Κλείστε» το αυτοκίνητό σας με ένα απλό τηλεφώνημα ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.sixt.gr για ν' απολαύσετε κι εσείς τα μοναδικά προνόμια που σας προσφέρει η Sixt. Η εταιρεία που κινεί τον κόσμο.

Sixt rent a car, 210 57 70 006, www.sixt.gr
LION RENTAL S.A. A member of the LION HELLAS group of companies.

A film festival can feel like a battle. There is the choosing about what to see, sleep-deprivation, inadequate nourishment, obtaining tickets and squeezing in. The battle continues to rage during the film if someone behind you explains the plot out loud the whole time. But war calls for secret codes, strong allies and a good strategy.

Digital revolution

The masterclass by Abbas Kiarostami began with a film that he didn't make. It's a split-screen story centered around his Turin photo exhibit (which is now in Thessaloniki). In it, footage of the exhibit filmed by a small boy is shown side-by-side with footage shot by a filmmaking student. The project was a brilliant example – for all the students in the audience of the best use of the digital medium. Kiarostami confessed that when he first discovered video some people mistook him for a Sony spokesman. However, today he is less sure "the digital revolution will cause a social revolution" because he's observed some young filmmakers are mistaken that you can make a film just by "pressing a button." He explains that the role of a director, for him, is a lot like a coach, "who can sit, smoke, get into it, observe, but no longer impose his will on the players during the game." He starts with an idea first and shapes the characters only after finding who will play the part. It took him a year to find the melancholic lead of "The Taste of Cherry". He told the audience that picking a cast is like choosing life partners: "You must know that you won't change them." His type of filmmaking – where the director avoids "directing" people to act differently than they'd normally do – "requires time and faith." Kiarostami also told us: "I'm not Eastern or Western. I'm just talking about my fellow man."

Fighting the power

Austrian director Gotz Spielmann, Todd Verow – and a somewhat tardy Todd Solondz – addressed the press too. Spielmann let it be known that he likes to keep his viewers at an arms-length. "I'm not interested in making movies that make the audience identify with everything that happens." Far more interesting for him is to develop an inner tension. He is opposed to films where the "problem and the solution" are self-evident. Spielmann added: "I want the audience to be disturbed." By contrast, Verow said he's not out to do this, but to show reality. However, "a lot of people are disturbed by real life." With his own video camera and editing system, he is free to "Just go out and make a film whenever I want." When asked what he thinks of some people calling his film "Anonymous" pornography, he replied: "Pornography is there to get you off. If you get off with my film, something is seriously wrong with you." Verow is happy to be outside of the US following the recent elections. He added: "I don't think it was a win for masculinity, because Bush was a cheerleader and Cheney was a football player." When jet-lagged Solondz took his seat, he kept his lips sealed on radically-structured "Palindromes", because he didn't want to ruin it for the viewers before its festival debut (8.30pm tonight). When asked how he's able to get into the mind of a child for his films, Solondz pinned it on imagination and the fact that it "doesn't seem so long ago." Abortion has a central part in "Palindromes", making the project "morally and politically charged." He made an effort, to try to fairly depict the zealous anti-choice family in the film. In his view, he's not sure that "Fahrenheit 9/11" changed anyone's opinions. "I don't now if movies function the way that some people think they do."

Resisting the flow

Yesterday, in Victor Erice's press conference, he confessed his body of work may seem to be made up of only three films, but in reality includes all the projects that never made it to production too. His philosophy is to make each film as if it were his last. The Spanish director will show his 10-minute contribution to the multi-director project "Ten Minutes Older" at today's 10am masterclass. Erice says his work is all about capturing the flow of time. He asserted that in cinema's 100+ years of existence, it has proved that film is not a technical craft, but the most accessible of arts.

A film festival coup

Eager recruits

Hirokazu Kore-Eda, the maker of films with a uniquely haunting perspective, addresses the press at 11.30am. Today two more international competition entries will be unveiled, "Before the Night" (10.30pm), a story of three different women and times by Timon Koumasis and Alejo Hernan Taube's "One or the Other" (8pm), which looks at an Argentina in crisis.

Greek resistance

People are talking about "CC TV" (1.30pm). It's Vassilis Katsikis' independent production about a video camera changing hands. Greek '80s provincial love story "Love at 16" (5.30pm) is also on today. This evening, often-overlooked director Manos Zaharias will be honored at 7.30pm before screening of one of his USSR productions ("One Out of the Firing Squad", 1968, 7.30pm). Theo Angelopoulos, whose new trilogy film screens at 6.30pm, was granted the De Sica award by the President of Italy on Tuesday. Today the tribute to intriguing Paris-based Maria Klonaris and Katerina Thomadaki begins at noon. The Greek Film Centre gives its side of the story at 12.30am. Meanwhile, at yesterday's press conferences directors Marc Gastine and Takis Toulaitos spoke. Gastine explained that a trip to Marseilles is all it took to make him decide to make the film. He was driven by a curiosity to uncover what made Greek families settle there. The heroes in the film he said have inherited "the dream of returning". But paradise isn't always as you imagine it. Toulaitos' film also includes Greeks from abroad. He notes that every period of history has people who go to places, but are unsure of where they're going.

Generational clashes

Tuesday night, the star and director of "Grandsons", Guillaume Quatravaux and Ilan Duran Cohen, talked to the audience. The fly-on-the-wall film follows the dynamics between a young man, his grandmother, and his mother's ashes. Cohen explained that he shaped the story – cast-wise – around Quatravaux and his own grandmother (who's in the film). Actor Quatravaux said his relationship with his grandmother a lot different from the tumultuous one depicted. It helped his acting, however, whenever he felt badly about being rude to her onscreen. The project was written on a boat off of Mt. Athos.

Never-ending battle

The first screening of jury member Alexander Payne's "Sideways" brimmed over (even Kiarostami was there). Paul Giametti got laughs as the wine-loving, unhappy writer Miles Vacationing in California wine country, Miles is interested in Pinot and tannins, while his friend, the actor Jack, wants to go some before his wedding. One of the biggest laughs came when the US "president" made a TV cameo in front of two and heavy citizens. Payne is married to one of the stars of the comedy, Sandra Oh ("Last Night").

PS: If only a few of the powers-that-be plotting to make the festival "more Greek" had showed up Tuesday night to see what kids are making for under a 1,000 euros these days. They might have glimpsed a generation poised to take local film by storm. OK, Alexandros Voulgaris and Nikos Pomoni works weren't perfect, but they were packed with energy. The feeling in the room was supportive and electric as the college-aged crowd took in black-and-white "A Pink Safety Pin", a meditative look at a group of friends. The settings and dialogues feel unscripted and authentic.

PPS: Happy Thanksgiving to the US crowd and don't forget tomorrow's 11am roundtable discussion on American indie filmmaking, with Solondz, Payne, Verow and critic Kent Jones.

Greek term of the day: ees-eee-TIR-eee-o (ticket)

Angelike Com

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 160 ΠΕΜΠΤΗ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΚΑΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΟΦΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΔΑΓΑ ΚΟΖΑΝΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΑΝ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΛΙΑΔΗΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ,

ΤΖΕΝΝ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΑΜΑΡΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΟΓΗ: ΜΟΥΥΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Αποκτήστε τη CINEKARTΑF

και δείτε όλες τις ταινίες
του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου

ΔΩΡΕΑΝ!

Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε την ηλεκτρονική σελίδα της CinekartaF στη διεύθυνση
<http://www.filmfestival.gr/cinekartaF>

Τώρα και ειδική έκδοση της CinekartaF για τους φοιτητές του Τμήματος Κινηματογραφίας